

Публічна бібліотека Збараської міської ради
Відділ інформації, реклами, удосконалення методики та
практики бібліотечної роботи
Відділ обслуговування користувачів

Письменники на захисті України

Інформаційний лонгрід-портрет

Збараж – 2024

Упорядники: В. Радовська, *зав. відділом інформації, реклами, удосконалення методики та практики бібліотечної роботи:*
Т. Стахів, *зав. відділом обслуговування користувачів*

Комп'ютерний набір: В. Радовська

Відповідальна за випуск:

О. Бойко, *директор*
КУ «Публічна бібліотека
Збаразької міської ради»

Письменники на захисті України [Текст]: інформаційний лонгрід-портрет / Публічна бібліотека ЗМР, від. інформ., реклами, удоскон., методики та практики бібл. роботи, відділ обслуговування користувачів; упоряд. В. Радовська, Т. Стахів. – Збараж: [б.в.], 2024. – 78 с.

- © Відділ інформації, реклами, удосконалення методики та практики бібліотечної роботи, 2024
- © Відділ обслуговування користувачів, 2024
- © Публічна бібліотека Збаразької міської ради, 2024

Від упорядників

«Світ жорстокий, тому кожен чоловік народжується воїном.

Він носить свою смерть при боці і завжди готовий до битви.

Для воїна не існує мирних часів».

Брати Капранови, «Кобзар 2000»

10 років тому мільйони українців вийшли на захист власної гідності, на захист свого вибору та свого майбутнього, спричинивши найбільший стрибок за історію відновлення незалежності – Революцію гідності.

Минуло вже понад два роки після початку повномасштабного воєнного вторгнення в Україну... Роки незламності й болю, мужності й звитяги, роки, що докорінно змінили долі багатьох людей...

Українські письменники та письменниці, для яких раніше зброєю було лише слово, стали на захист Батьківщини. Хтось вступив до ЗСУ або розпочав волонтерську діяльність, хтось продовжив писати, аби зберегти для історії кожен день і кожен мить непростого сьогоднішнього, розповісти про героїзм і втрати, про стійкість та нездоланність свого народу.

Наші талановиті письменники-герої тримають небо та землю України, зі зброєю в руках, нелюдськими зусиллями виборюють світло завтрашнього дня. Їхні серця не можуть мовчати – вони промовляють до нас, часто під обстрілами, з окопів помислами й словами.

І поки вони забезпечують для нас спокій, – їхня творчість утверджує відвагу, нескореність, та жагу до свободи. Вони є прикладом жертвності та подвижництва, – проникаючи до сердець українців словом, – надихають й вселяють віру у нашу Перемогу.

Інформаційний лонгрід-портрет «Письменники на захисті України» видано в рамках Бібліотечного проєкту «Сила, мужність та відвага». У ньому зібрані історії українських письменників та письменниць, поетів та поетес, які присвятили свої життя боротьбі за свободу України. Багатьох з тих, хто загинув в цій жорстокій війні, вже немає з нами, але вони продовжують жити і говорити до

нас голосами своїх думок – їхні рядки увіковічені в прозі та поезії, їхні книги є найдорожчою пам'яттю для нащадків.

*«Бо ця Любов,
що як тупі ножі,
гірка Любов,
яка стає твоєю,
тримається на тих,
хто на межі.
І тих,
хто за межею».*

Артур Дронь

Станіслав Асєєв (псевдонім – *Станіслав Васін*) – український письменник, журналіст і правозахисник, член Українського ПЕН-клубу.

Народився 1 жовтня 1989 року в м. Донецьк.

В 2006 році закінчив загальноосвітню школу в м. Макіївка. У 2010 році – Донецький державний інститут інформатики і штучного інтелекту, факультет філософії і релігієзнавства, у 2012 році –

магістратуру Донецького національного технічного університету, факультет комп'ютерних наук і технологій, і отримав диплом магістра релігієзнавства з відзнакою.

Після закінчення університету поїхав до Франції, щоб вступити до лав Французького іноземного легіону. Повернувшись в Україну, змінив багато професій: працював вантажником, стажистом у банку, копачем могил, оператором у поштовій компанії, продавцем-консультантом побутової техніки тощо.

Як журналіст співпрацював із газетою «Дзеркало тижня», журналом «Український тиждень» та «Радіо Свобода» під псевдонімом Станіслав Васін. За словами однокурсника Станіслава, колишнього Народного депутата Єгора Фірсова, С. Асєєв вважав своїм журналістським обов'язком залишатися в Донецьку і об'єктивно описувати події, що відбуваються: *«Не всі можуть знати, що відбувається на території окупованого Донбасу, не всі можуть описувати ту ситуацію, яка там відбувається. А Стас міг і описував»*.

Був викрадений 11 травня 2017 року і утримувався проросійською терористичною організацією «ДНР» до 29 грудня 2019 року.

Місцезнаходження Станіслава Асєєва довго не було відоме, квартиру обшукали, на дзвінки він не відповідав. Через півтора місяці, 16 липня 2017 року бойовики повідомили, що блогер затриманий за звинуваченням у «шпигунстві».

Репортери без кордонів, Human Rights Watch, Amnesty International та Організація з безпеки і співробітництва в Європі зажадали від бойовиків звільнення журналіста.

ЗМІ повідомили про протестне голодування Станіслава, яке він розпочав з 1 липня 2018 року.

22 жовтня 2019 року бойовики заявили про «засудження» Станіслава так званою «прокуратурою ДНР» до 15 років ув'язнення.

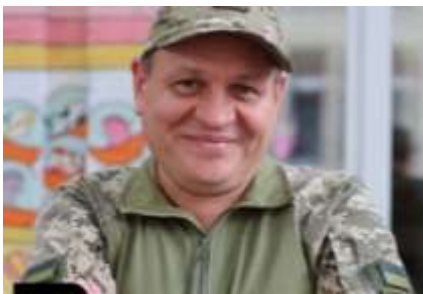
29 грудня 2019 року Станіслав Асєєв був визволений з полону в рамках обміну «76 на 127».

Після визволення письменник займає активну соціальну та політичну позицію, займається питаннями прав бранців нелегальних тюрем в Росії та на окупованих територіях.

Автор книг: «Шостий день» (2011), «Андерхільські відьми» (2011) «Мельхіоровий слон, або Людина, яка думала» (2015), «В ізоляції» (2018), «Світлий шлях: історія одного концтабору» (2020).

Лауреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка 2021 року за книгу «В ізоляції».

У травні 2023 року отримав в американському місті Чикаго премію за мужність імені Діанни Ортіс. Цю нагороду присуджує Heartland Alliance – організація, яка працює у сфері захисту прав людини у всьому світі.

Анатолій Астаф'єв (псевдонім Анатолій Дністровий) народився 30 липня 1974 року в Тернополі. Український есеїст, письменник, поет. Після повномасштабного вторгнення, у травні 2022 року Анатолій долучився до Сил оборони України, служить молодшим лейтенантом. Зараз займається інформаційно-аналітичною роботою в системі Міністерства оборони.

Син поета і літературознавця, професора, доктора філологічних наук Олександра Астаф'єва. Засновник і учасник літературної групи

«Друзі Еліота» (1993–1996). Член Асоціації українських письменників.

Навчався в середній школі № 20 м. Тернопіль. Там же закінчив професійно-технічне училище № 2 (1991), історико-філологічний факультет Ніжинського педагогічного університету імені Миколи Гоголя (1997) та аспірантуру на кафедрі філософії Київського національного аграрного університету (2000). 2001 року отримав ступінь кандидата філософських наук.

В різні роки викладав в Національному аграрному університеті (асистент кафедри філософії, 1997-2000), Київському національному університеті ім. Тараса Шевченка (гостьовий доцент Інституту філології, 2003). Працював у Національному інституті стратегічних досліджень (відділ етнополітики, заступник керівника відділу, 2001-2005), в журналі «Український тиждень» (керівник спецпроектів, редактор культури, 2009-2011). З 2011 року – директор з пари видавництва «Грані-Т».

Анатолій Дністровий працює на межі контркультури та міської прози з виразною соціальною та психологічною складовою. Останнім романам притаманна посилена есеїстичність. Дністровий став відомим широкому загалу читачів передусім своєю молодіжною трилогією – романи «Місто уповільненої дії» (2003), «Пацики» (2005), «Тибет на восьмому поверсі» (2005, видавнича назва – «Патетичний блуд»). Не меншої популярності набув його роман «Дрозофіла над томом Канта» (2010).

Іншими складовими творчості є поетичний доробок (збірка «Покинуті міста», 2004) і чималий корпус есеїстики, ключовими лініями якої переважно є літературознавство і філософія творчості (книги «Автономія Орфея», «Письмо з околиці»), політико-філософські розвідки про ліберальну демократію (книга «Злами й консенсус»), націоналізм та соціологію глобалізації.

Дністровий перекладає з німецької, чеської, польської, білоруської мов (Георг Тракль, Йозеф Вайнгебер, Пауль Целан, Готфрід Бенн, Гергард Фріч, Вітезслав Незвал, Алесь Рязанов). Окремі

поетичні твори Дністрового перекладали англійською, німецькою, вірменською, білоруською та російською мовами.

Гліб Бабіч – український поет, автор пісень, блогер, учасник російсько-української війни, співзасновник волонтерської ініціативи «Res Publica. Брати по зброї», активіст ГО «Справа громад», до 2019 року – прапорщик, командир взводу 10-ї окремої гірсько-штурмової бригади Збройних

сил України, після 24 лютого 2022 року – військовослужбовець Сил територіальної оборони м. Києва.

Народився 2 березня 1969 року у Миколаєві. Його батько – відомий миколаївський кораблебудівник, журналіст та автор низки книг про будівництво радянських авіаносців Валерій Васильович Бабич, мати, Євгенія Валеріївна – стоматолог. Навчався у Миколаївській гімназії № 2 з вивченням деяких предметів англійською мовою, сьогодні Миколаївській лицей № 2.

Мав позивний «Лентяй». Розповідав, що то ще з молодості, мовляв, таким було його творче псевдо – «Доктор Лентяй». До війни займався бізнесом, писав музику, тексти пісень. У Миколаєві організував студію звукозапису, в якій працював з 12 років, там записувалися не лише українські, а й закордонні музиканти.

У 2014-2019 рр. брав участь у збройному захисті України під час російсько-української війни як фахівець із застосування зенітних самохідних установок ЗСУ-23-4, пройшов шість бойових ротацій, звільнений за станом здоров'я у званні прапорщика. У цей період написав цикл «фронтових» віршів та пісень російською та українською мовами, серед яких – «Крест Дебальцевский» та «Сверчок».

2018-го написав пісню «Подай Зброю», яку виконав гурт Kozak System. Спершу цей твір було запропоновано лідеру гурту «Тартак» Сашку Положинському, але той відповів, що це геть не його стиль, і порадив звернутися до «Kozak System».

У 2014 написав пісню «Мольфар», яку у 2022 теж виконав гурт Kozak System.

Загалом для Kozak System Бабіч написав сім пісень, зокрема, «Подай зброю», «Сила і зброя», «Досить сумних пісень», «Свобода наче любов», «Мольфар», «Ті, що тримають небо над Різдвом» та «Не покинь». Відеокліп на пісню «Не покинь» презентували вже після загибелі Гліба.

Написав понад 500 віршів та пісень. У 2021 видав книжку віршів «Вірші та пісні».

Бабіч очолював волонтерську ініціативу «Res_Publica. Брати по зброї», активіст ГО «Справа громад».

Загинув 28 липня 2022 року разом із трьома побратимами внаслідок підриву на протитанковій міні автомашини розвідувального комплексу «Локі» неподалік від Ізюма, що на Харківщині.

Олег Бородай – нацгвардієць, поет і бард-виконавець.

Народився 23 травня 1971 року в місті Миргороді Полтавської області у сім'ї вчителів. Навчався в Комишнрянській середній школі, яку закінчив із золотою медаллю. Потім навчався на фізико-математичному факультеті Полтавського педінституту. Строкову службу ніс у Львові.

Працював учителем у Харківському вищому професійному училищі № 6». Потім був підприємцем.

У 2015 добровільно пішов до військкомату. Служить мінометником бригади «Спартан» військової частини 3017 Національної гвардії України. Повномасштабне вторгнення російських окупантів застало Олега на Луганщині. Він був старшим взводного опорного пункту під Новоайдаром. На Луганщині брав участь у боях як піхотинець.

Після повернення на Харківщину Олег працював з мінометами 82 мм та 120 мм. Нині основний інструмент письменника – бусоль. Щоб знайти в собі приховані ресурси, інколи чоловікові вдається перемикатися на поетичну та музичну творчість.

Автор збірок віршів «Відлуння окопів», «Релаксація душі» та прозової книжки «Вогневий вал» Твори Бородая не залишають байдужими нікого, вони змушують задуматися над цінністю людського життя. Лауреат літературно-мистецької премії імені В. Симоненка у номінації «Література» (2022).

Має сина. Бажання вберегти наших дітей від участі у цій кровопролитній війні, надає йому подвійних сил нищити ворога.

Олександр Буліч (*псевдо Саша Буль*) – український співак, композитор та письменник, автор пісень у жанрі кантрі та індіфолк, ведучий подкастів, а також український військово-службовець, офіцер Збройних Сил України, учасник російсько-української війни.

Олександр Буліч народився 21 березня 1989 року у місті Житомир у сім'ї військового, але виріс у Чернівцях. Навчаючись у Чернівецькому національному університеті, Олександр почав писати пісні. Тоді ж і навчився грати на гітарі.

Під час формування свого музичного стилю, Буль пішов від нового до старого – захопившись «The White Stripes», почав цікавитись «The Rolling Stones», далі «The Beatles», далі ще глибше, допоки не дійшов до музики з Міссісіпі.

В 2021 році повернувся в медійний простір з піснею «Плющ», що є співзвучною назві його роману 2021 року. За визначенням критиків, роман «Плющ» є *«постапокаліптичним невестерном в українському сетингу»*. Роман опублікований в українському видавництві «Люта справа».

Саша Буль одним з перших серед українських артистів вдягнув військову форму після початку повномасштабного вторгнення.

«Я офіцер запасу. Свого часу закінчив військову кафедру. Коли почалося повномасштабне вторгнення, я десь з тиждень посидів, почесав потилицю, організував життя своєї родини, зрозумів, що без мене все буде функціонувати, взяв військовий квиток і пішов у військкомат. І наступного дня чалапав вже у формі» – так про себе говорить Олександр в одному із інтерв'ю.

35-річний Буль цікавий і як співрозмовник: його гострі рефлексії про Україну та українців серед війни навряд чи залишать байдужим читачів.

Павло Вишебаба – український екоактивіст, музикант та письменник.

Народився 28 березня 1986 року у Краматорську, навчався у Донбаський машинобудівній академії, проте після третього курсу вирішив змінити навчальний заклад та вступив до Маріупольського державного університету, в якому вивчав журналістику.

Після закінчення навчання переїхав до Києва.

Павло Вишебаба брав активну участь у Революції гідності, зокрема у роботі пресцентру Штабу національного спротиву. Після повалення режиму Януковича протягом півтора року працював у пресслужбі Кабінету міністрів України, займаючись міжнародною комунікацією та зв'язками між міністерствами. У грудні 2016 року

став співзасновником громадської організації «Єдина планета», метою якої є припинення експлуатації тварин, заборона хутрових ферм, усунення видової дискримінації, протидія зміні клімату та вимиранню видів.

Павло співзасновник та голова ГО «Єдина планета», посланець з питань толерантності ПРООН в Україні. 24 лютого 2022 року він пішов у військо, командиром відділення у 68 окремії сгерській бригаді ім. Олекси Довбуша.

Павло Вишебаба публікувався у збірках «Про що він мовчить», «Війна 2022. Щоденники, есеї, поезія», «Незламній / For Invincible», «Поміж сирен. Нові вірші війни», «Соняховий Лев / The Sunflower Lion» та «Книга Love 2.0. Любов і війна».

Дебютна власна збірка віршів «Тільки не пиши мені про війну» Павла Вишебаби побачила світ у грудні 2022 року, та відразу стала українським бестселером. Наклад книжки – 15 тисяч примірників, причому кожен примірник надрукований за передзамовленням. Половина віршів у збірці написані вже після повномасштабного вторгнення, а решта – до 2022 року, адже війна Росії проти України триває вже десятий рік.

Книги Павла Вишебаби привертають увагу не лише українських читачів, але й стали відомими за межами країни, адже вірші автора стали голосом часу.

Зараз Павло Вишебаба продовжує підтримувати зв'язок з тилом через поезію та музику, яку публікує у мережі. З 2023 року Павло Вишебаба – командир відділення польового вузлу зв'язку.

«Поезія пояснює почуття – що ми відчуваємо, перебуваючи саме тут, на фронті. Мені здається, це дуже важлива функція зараз, тому що всі читають поезію – і ті українці, що перебувають за кордоном, і ті, що у тилу» – говорить Павло.

Денис Галушко народився 27 серпня 1984 року. Киянин, власник ресторанного бізнесу, як волонтер допомагав війську з 2014-го, письменник. Пішов на війну добровольцем із повномасштабним вторгненням Росії у лютому 2022 року. Бився за столицю у складі добровольчого загону, потім увійшов до ЗСУ. Підрозділ виконував бойові задачі на Харківщині та Донеччині.

Він міг жити, виховувати дітей, а згодом й онуків, планувати, працювати, радіти, сумувати, падати та підійматися, але зранку 8 січня 2023 року ворожа міна змінила все. Син та дві донечки не дочекалися повернення рідного та найкращого тата з жорстокої війни.

Останню свою публікацію у Фейсбучі Денис Галушко оприлюднив за декілька годин до загибелі. Вона була про Бахмут. *«Прийшов мінус і тепер всі хто під Бахмутом в буквальному сенсі розуміють фразу «вгризатися в землю». Боже, дай мені душевний спокій прийняти те, що не можу змінити, відвагу змінити те, що можу. І мудрість відрізнути одне від другого. Жити нинішнім днем, радіти кожній миті, Вважати незгоди... Гори у пеклі вся наволоч, що прийшла до нас з мечем, від нього і загинете, безславно, на Богом нам даній землі»,* – написав український воїн.

Друг Дениса розповів, що загиблий захисник був людиною дуже цілеспрямованою, тим, хто вмів працювати із людьми, знаходив контакт навіть з власниками складного характеру. Денис, за його словами, вмів морально налаштувати на досягнення результату, всім цікавився широко, а не «для галочки». Воїн спробував себе у декількох військово-облікових спеціальностях, попри те, що це була його перша війна.

До лютого минулого року Галушко займався волонтерством. *«Ми були в одному підрозділі, але виконували різні завдання. Навесні я познайомився спочатку з його братом Максимом, а потім із Денисом. Наприкінці березня – на початку квітня разом воювали під Макаровим. А потім, коли звільнили Київщину, з Денисом, його*

братом та із саперами з президентського полку збирали трофеї під Києвом», – сказав товариш загиблого.

Денис публікував замітки про війну під хештегом #запискидилетантазу, які пізніше увійшли в його книгу «#Запискидилетантазу», що побачила світ в січні 2024 року.

«Сьогодні рік, як під час виконання бойового завдання під Бахмутом, загинула чудова людина, батько трьох неповнолітніх дітей, рядовий Денис Галушко (позивний «Брат»). Честь та світла пам'ять Герою...»

Сьогодні сигнальні екземпляри книги «БРАТ. #Запискидилетантазу» отримав батько Дениса Галушко Олександр.

Дякуємо Валентині Розуменко і усій команді видавництва за зроблену роботу. Це дуже важливо...», – написав Ігор Степурін на своїй сторінці у фейсбук (<https://www.facebook.com/igor.stepurin/posts/pfbid0jbwqPtPukGeXwpvU5biGSX3bphpWiVxbccx3uLiwQifAZiNBJgu9TG6ic6XvZXkdl>).

Сергій Гридін народився 8 липня 1971 року в місті Здолбунів Рівненської області.

У дитинстві був повновидим, тому, щоби скинути зайву вагу, із 14-ти років захопився спортом. Це додало твердості характеру. Деякий час жив із сім'єю в Монголії.

Після закінчення в 1988 році Здолбунівської школи, намагався вступити до Київського державного університету на факультет міжнародного права, але вступні іспити виявилися невдалими. Пішов працювати до слюсарної бригади. Через рік став студентом економічного факультету Рівненського інституту інженерів водного господарства (нині Національний університет водного господарства та природокористування), закінчив навчання 1994 року.

Працює директором Здолбунівської міжрайонної виконавчої дирекції фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності.

Директор рівненського фестивалю «Дивокрай».

Літературна діяльність стала для Сергія Гридіна хобі. Коли сину письменника виповнилося одинадцять років, він всіляко намагався залучити хлопця до читання. З того самого моменту і почав писати книги, адресовані дітям.

Саме у цей період була написана перша книга «Федько, прибулець з інтернету», яка дала старт його літературній діяльності.

За покликом серця, в 2015 році, Сергій Гридін вперше пішов боронити країну від ворога, відклавши свої справи та літературне хобі (адже книги для дітей стали результатом спроби привчити до читання сина) на потім, виборюючи мир на сході України, а сьогодні – захищаючи нашу державу від нав'язливих «братів» зі сходу. Про свій армійський досвід написав книгу – «Сапери», яку присвятив командирі інженерно-саперного взводу. Знаючи про війну як безпосередній її учасник, Сергій Гридін тонко відчуває пульс нинішньої реальності. У 2017 році, після повернення зі служби в зоні АТО/ООС письменник заявив про себе як автор книжок для дорослих – «Віраж», «Чужий».

Твори С. Гридіна двічі ставали переможцями конкурсу «Краща книга Рівненщини»: у номінації «Краще видання для дітей» (2013) та «Краще видання для юнацтва та молоді» (2015). У 2012 році його книга «Федько у пошуках Чупакабри» потрапила до довгого списку премії «Книга року ВВС». Книга «Не такий» увійшла до короткого списку номінантів щорічної премії «Дитяча книга року ВВС-2013».

Андрій Гудима – львівський ресторатор, автор книги «69 спецій для серця».

Андрій Гудима народився 23 серпня 1979 року у Словацькій Республіці, проте невдовзі родина повернулася до Львова. Здобув освіту за спеціальностями «художник-реставратор» у Львівському фаховому коледжі декоративного й ужиткового мистецтва ім. І. Труша (1998) та «графічний дизайн» у Львівській академії

мистецтв (2004), а також закінчив юридичний факультет Львівської комерційної академії (2010). У період із 2002-го по 2006 роки був більдредактором у газеті «Експрес», із 2006-го по 2016 рік працював у державних структурах. У 2008-му у шлюбі з Уляною Сурмай в Андрія Гудими народилася донька Юлія. З 2013 року почав ходити в море на яхті, що назавжди залишилося його пристрастю. У 2017 році почав кулінарну кар'єру. Працював бренд-шефом мережі ресторанів «Open», а з 2021-го – паралельно бренд-шефом мережі ресторанів «Re:bro»; став шефом Академії смаку.

Андрій Гудима вступив до лав ЗСУ навесні 2023-го, йому довелося декілька разів протягом року приходити у військкомат, щоб його мобілізували. Воював у складі 80-ї окремої десантно-штурмової бригади та загинув у боях під Бахмутом 2 липня 2023 р. У жовтні 2023 року у «Видавництві Старого Лева» вийшла його книжка «69 спецій для Серця». У грудні 2023 року Капітула Премії ім. Юрія Шевельова присудила Андрію Гудимі (посмертно) спеціальну відзнаку за смак до життя і слова, з глибокою вдячністю Герою за чин.

Юрій Дадак (Руф) народився 26 вересня 1980 року в м. Бережани Тернопільської області.

Український поет, видавець, сценарист, засновник концептуального літературного проекту «Дух Нації», що став впливовим у правому націоналістичному середовищі. Один з ідеологів українського наступального націоналізму та мілітарної госк-сцени. Послідовний критик усіх видів алко-субкультур. Стрілець 24 Бригади Короля Данила ЗСУ. За фахом – вчений-технолог у галузі математичних процесів деревообробки.

Народився в Бережанах, у сім'ї науковця Романа Михайловича Дадака. Виростав у Львові. 1997 року закінчив Львівський лицей № 93. У 1997-2002 роках навчався в Національному лісотехнічному університеті України за фахом «Технологія деревообробки». Здобув диплом інженера-технолога. 2008 року став кандидатом технічних наук, захистивши дисертацію «Підвищення ефективності пило-вловлення в процесах оброблення деревини та деревинних матеріалів». Обіймав посаду доцента кафедри технологій лісопиляння, столярних і дерев'яних будівельних виробів. У своїй науковій діяльності розробляв нормативи витрат деревини у дерев'яному домобудуванні, основи вловлювання та сепарування відходів у механічному обробленні деревини, а також очищення викидів деревообробних підприємств.

Юрій Руф провадив активну громадську діяльність. 2015 року він став засновником ГО «Літературно-просвітницький проект «Дух нації»», що здобув популярність у правому націоналістичному середовищі.

Юрій почав складати вірші, коли йому було 14 років. 2011 взяв собі псевдонім «Юрій Руф», готуючи до друку збірку «Багряна лірика».

Відомий критичними поглядами на сучасну українську поезію, де, за його словами, українців спекулятивно зображають аутсайдерами та нав'язують дегенеративні переживання. Вважав, що така поезія занижує самооцінку й національну волю. Цій лінії протиставив поетичну активність як мистецьку форму пропаганди націо-

налізму. В його декламаціях власних творів вчувалася войовнича містерія в дусі Олега Ольжича та Юрія Липи. Шанувальники описують його поезію як поклик священної війни й мілітаризму, що гартує бойовий дух та почуття національної гордості.

Серед публікацій: «Багряна лірика» (2012), «Час Революції» (2014), «На зламі епох» (2015). Вірші Руфа увійшли до сучасних націоналістичних поетичних збірок «Голос крові» (2013) і «Відлуння свинцевих громолиць» (2015).

Збірка «На зламі епох» (2015) присвячена воїнам Нової російсько-української війни. Вона містить твори, що карбують імена цілих військових частин та окремих героїв, назви боїв та різноманітні воєнні події.

2018 року вийшла ілюстрована книжка для дітей «Казковик», яка вкладалася в його концепцію проактивної педагогічної роботи з юнацтвом – він сам витрачав багато особистого часу на виступи перед підлітками як у школах, так і вишкільних таборах різноманітних націоналістичних формацій.

2021 року видано останню прижиттєву книжку «Ваніль чи сталь?!», яку націоналістична критика зараховує до найсильніших у його творчості.

24 лютого 2022 року сімейне життя подружжя розділила війна. Жінка з двома дітьми виїхала за кордон, а чоловік, не вагаючись, зібрав речі та добровільно пішов до армії, щоб захищати Україну від російського агресора. З перших днів повномасштабного російського вторгнення в Україну був добровольцем на фронті. У складі львівської 24-ї бригади воював на Луганщині. Загинув від ворожого мінометного обстрілу 1 квітня 2022 року. 9 квітня 2022 року похований з належними почесностями на Личаківському цвинтарі м. Львів.

Поезія Юрія Дадака (Руфа) увійшла в антологію військових письменників «#Голоси» (2023).

Артур Дронь (позивний – Давид), народився 31 грудня 2000 року в селі Воскресинці, Рогатинського р-ну Івано-Франківської обл., але з 5 років жив у сусідньому селі Підмихайлівці.

У 2017 році вступив до Львівського національного університету ім. І. Франка на факультет журналістики. З того часу живе у Львові. У 2021 році закінчив бакалаврат, а 2022 року – магістратуру. У 2020-2021 роках працював у студентському відділі ЛНУ ім. І. Франка. З 2021 – івент-менеджер у «Видавництві Старого Лева». У 2022 році, з початком повномасштабного вторгнення пішов добровольцем і відтоді несе службу в 125 окремій бригаді територіальної оборони ЗСУ. Із серпня 2022-го – у складі бригади виконує завдання в зоні бойових дій на території Донецької, а згодом Харківської областей.

Артур не пам'ятає конкретного моменту, коли усвідомив, що хоче пов'язати життя з літературою. Здається, ця ідея, ніби тінь, – була при ньому завжди. Від дитинства хлопець багато читав і писав. У сімнадцять років серйозно взявся за написання віршів, а до двадцяти вже видав першу власну збірку «Гуртожиток №6».

Незабаром двадцятидворічний поет поставив на паузу свою творчу кар'єру й вирушив на Донеччину захищати державу від окупантів. Перебуваючи на фронті, Артур Дронь продовжує писати вірші. Сьогодні його пронизливі тексти вже перекладені різними мовами світу. Лірику «Лука» Артура Дроня поклав на музику український композитор та літератор Віктор Морозов.

У лютому 2023 року рядки з його вірша процитувала прем'єр-міністр Італії Джорджа Мелоні на прес-конференції з Президентом України Володимиром Зеленським:

«Бо ця любов, це як тупі ножі, гірка любов, яка стає твоєю, тримається на тих, хто на межі, і тих, хто за межею...»

Вкінці грудня 2023-го виходить збірка віршів «Тут були ми».

«Книжку ми зробили благодійною – весь прибуток передаємо фонду «Голоси дітей». Вони вкладають ці фінанси в роботу із психологічної реабілітації постраждалих від війни дітей», – каже Артур Дронь.

Перший наклад книжки віршів «Тут були ми» стрімко і впевнено закінчився. Поезію Артура Дроня вже переклали англійською, польською, італійською, литовською, фінською, норвезькою, білоруською, естонською, іспанською та французькою мовами.

Віталій Запека (позивний – «Спілберг») народився 13 жовтня 1967 року в м. Полтава – український письменник, фотохудожник, доброволець, боєць батальйону «Полтава».

Не секрет, що війни змінюють не лише людство, але й окремих людей, які беруть участь у черговій кривавій бійні. Одних баталії озлоблюють до крайньої межі, звідки вже не буде вороття. В характерах інших не тільки зберігають людяність, але й

сприяють розвитку здібностей, котрі дрімають десь у потаємних закопелках душі. Віталій Запека сповна відчув на собі викрутаси війни у лихий час в зоні АТО.

Полтавець бачив фронт не лише через приціл свого безвідмовного АКМ, але і через об'єktiv камери, як професійний фотохудожник. І... майбутній талановитий письменник. Саме в зоні АТО він відчув непереборний потяг до художнього слова, за допомогою якого прагнув передати побачене і пережите на війні тим, хто читатиме його книжки. Замисли його творів народжувалися в окопах під обстрілами, на бойових чергуваннях, або спілкуванні з однополчанами тощо. Доля виявилася прихильною до сержанта В. Запеки, наділивши його хистом до красного слова.

Перші оповідання та нариси написав у 2015 році коли пішов добровольцем на війну. Починав писати російською мовою, згодом перейшов на українську і зараз принципово відмовляється друкувати свої твори «ворожим язиком». В соціальних мережах

опубліковано десятки оповідань та сотні нарисів. Творам Віталія властивий тонкий психологізм, іронія, гумор і одночасно глибокі філософські роздуми та думки. В. Запека має своєрідну письменницьку позицію: *«чим менше надрукується – тим краще»*. З легкістю знищив свій інтелектуальний роман «Місто, яке само себе згубило». Романи «Завтра знову сьогодні», «Ковбасокрад в Раю» лежать в «шухляді». Інші твори надруковані за ініціативою видавництва, а не письменника. Його короткі та глибокі оповідки про нинішню російсько-українську війну, що поламала тисячі долів та душ, вражають усе більшу кількість людей.

Вже понад півтора десятка його творів проторували шлях до читача. І навіть лягли в основу сценаріїв для п'єс, які з успіхом ідуть на сценах театрів. Як, наприклад, «Пригоди не бравого вояка Шрамка», які ожили у світлі рампи Дніпровського національного академічного українського музично-драматичного театру ім. Т.Г. Шевченка.

До збройного конфлікту на Донбасі Віталій Запека був фотохудожником, причому рейтинговим: за версією сайту «Fotographers», входив до сотні кращих в Україні.

З 25 лютого 2022 знову на війні. Командир відділення РПГ.

Декілька років тому чоловік написав і книгу для дітей «Полінка», присвятивши її своїй онучці, яка народилася під час війни. Це ще й свого роду посібник для батьків, як в ігровій манері спілкуватися зі своїми чадами, аби, оминаючи конфлікти, добиватися потрібного результату.

За одним із його романів уже написано кіносценарій. Автор пронизливих творів про російсько-українську війну, який увійшов в українську військову прозу з романом «Цуцик», де всі жахи війни постають очима малого собаки. Як не дивно, «Цуцик», який витримав вісім перевидань, під час пітчінгу визнали недостатньо патріотичним. Віталій – лауреат Міжнародної літературної премії «Воїн світла».

У 2022 році вийшла друком книга Віталія Запеки «Бабах на всю голову». У цій книзі автор не боїться бути відвертим – тут і перші

чоловічі сльози, і справжнє кохання, і бувальщини та натуралістичні нариси з окопів Донеччини, а також оповідь про перші дні вторгнення рашистів. На кожній сторінці – безмежна жага українців до життя і свободи та здатність зберігати людяність у найскладніших обставинах.

Тексти Віталія Запеки зі сторінки у Facebook увійшли в антологію військових письменників «#Голоси».

Маркіян Камиш – письменник, дослідник Чорнобильської зони.

Народився в 1988 році у Києві, в сім'ї ліквідатора аварії на Чорнобильській АЕС. Чотири роки вивчав історію в КНУ імені Шевченка.

Учасник Мовного Майдану і Революції Гідності з перших днів. Не покинув Київ після російського вторгнення і три місяці висвітлював події для європейської преси. В червні 2022 року добровольцем пішов у ЗСУ. Десантник. Учасник боїв за Бахмут.

В одному з інтерв'ю Маркіян Камиш розповідає: *«У ЗСУ я знайшов час написати про перші сто днів вторгнення очима цивільного, який не втік з міста. Я залишався в Києві з чітким розумінням, що писатиму про облогу, але вірив у перемогу водночас. Я хотів зберегти дім. Дім у сенсі Україну, так і персональний дім, в якому ми жили з моєю дружиною і який так любили.»*

Перед війною, у 2010-2017 роках Маркіян Камиш досліджував Чорнобильську зону як нелегальний сталкер, здійснив більше ніж сто експедицій за колючий дріт, сумарно проживши в Зоні понад рік (з них де-кілька місяців – у закинутому місті Прип'ять). Результатом став роман «Оформляндія або прогулянка в Зону». Поряд з романами Єна Мак'юена, Мар-гарет Етвуд, Жозе Сарамагу і Елени Ферранте, вона потрапила до десятки

книжок 2019 року Італії від la Repubblica, які «найкраще передають дух часу».

Маркіян Камиш автор книг: «Київ-86», «Чормет», «Я like Україну! / Я люблю Україну!». Співатор книжки «Це зробила вона» – видання, присвяченого ролі жінок в історії України.

Маркіян Камиш – лауреат Міжнародного літературного конкурсу «Гранослов-2015».

Дмитро та Віталій Капранови – письменники, видавці, публіцисти, громадські діячі. Народилися 24 липня 1967 року в Дубоссарах, нині Молдова.

Дитинство минуло в Очакові Миколаївської області, у 1984 році вони закінчили середню школу. Української мови у школі не вивчали. Окрім загальноосвітньої, закінчили ще спортивну (греко-римська боротьба) та музичну (фортепіано) школи.

Вищу освіту здобували в Уральському політехнічному інституті (Свердловськ, РФ) та Московському енергетичному інституті за фахом «Технічна кібернетика».

1988 року одружилися з сестрами-близнючками та переїхали до Москви. Мають синів та доньку. Працювали у фармацевтичному та виноробному бізнесі. На початку 90-х у Москві організувався потужний український діаспорний рух. Брати Капранови в цей час видавали московську українську газету «Тинди-ринди» та журнал української фантастики «Бра-ти». Тоді ж Дмитро і Віталій Капранови почали писати свою першу книжку «Кобзар 2000». Письменники працювали над цією книжкою 10 років, а завершили роботу вже 1998 р. у Києві, адже вирішили повернутися в Україну, бо за кордоном їм не особливо усміхалася перспектива самореалізації.

Опинившись у Києві в час книжкового «голодомору» (1998 р.), Капранови не могли видати свою книжку, тому вирішили самі стати видавцями.

Перший книжковий проєкт Капранових – каталог книжок поштою «Книгоноша». У 1998 р. році письменники зібрали з усіх видавництв усі книжки українською мовою, які були на складах, – незалежно від року видання. Таких книжок набралось лише 600 назв, усі вони ввійшли до першого каталогу.

1999 р. Капранови разом із телеканалом «1+1» та шоколадом «Корона» організували перший конкурс української гостросюжетної літератури «Золотий Бабай». Переможцем став роман Василя Шкляра «Ключ».

2000 р. стартувало видавництво «Зелений пес», яке очолили Віталій та Дмитро. Першою книжкою став роман Леоніда Кононовича «Я, зомбі».

2001 р. вийшов «Кобзар 2000» братів з ілюстраціями Владислава Єрка. «Кобзар 2000» мав непоганий відгук і перевидавався вже 5 разів.

2004 р. Уряд України прийняв бюджет, який зупинив видавництво книжок. 4 лютого Капранови разом з колегами-письменниками на знак протесту спалили рукопис нового роману під Кабінетом Міністрів України. Акція мала широкий розголос, а через пів року Уряд змінив бюджет.

Восени 2004 вийшов друком другий роман «Приворотне зілля».

2006 року читачі побачили третій їх роман «Розмір має значення».

2007 р. – видали книгу своїх статей «Закон Братів Капранових».

У вересні 2008 року презентували «Нові розділи до «Кобзаря 2000»».

Восени 2009 року видали свою першу книжку для дітей «Зоряний вуйко».

Восени 2010 року вийшов «Кобзар 2000 + Нові розділи + Найновіші розділи».

У вересні 2011 року – «Щоденник моєї секретарки». Влітку вийшла електронна версія книги, восени – паперова. Цей роман суттєво відрізняється від попередніх творів Братів.

На Форумі видавців 2012 року представили друге видання «Приворотного зілля».

2013 року брати Капранови видали, як зазначено в анотації, «для дорослих і дітей, для батьків, які хочуть, щоб їхні нащадки вирости українцями», 80-сторінкову «Мальовану історію Незалежності України».

Найпопулярніші сьогодні видання письменників – «Кобзар 2000», «Паперові солдати», «Мальована історія Незалежності України», «Майдан. Таємні файли». Брати Капранови пишуть книги, які хочеться купити та пізнати щось нове. І не важливо, чи це буде історико-популярне дослідження, чи містика або детектив.

Сьогодні видавництво «Зелений пес» видає понад 60 назв українських книжок щороку.

З 2004 року брати Капранови двічі на місяць видають літературну газету «Друг Читача» та, спільно з «Главредом», ведуть проєкт «Книжкові сезони». З 2005 року брати ведуть також проєкт «Гоголівська Академія».

2007 року Капранови виступили ініціаторами Надзвичайних Зборів «Україна – зона культурного лиха». Результатом Зборів стало проголошення України зоною культурного лиха, також було висунуто ряд вимог та пропозиції до влади для покращення ситуації.

2007 року Капранови заснували премії «Золотий намордник» – за перше місце в рейтингу державного хамства та «Золотий ошийник» – за перше місце в рейтингу іноземного хамства (присуджується посольству чи консульству за результатами інтернет-голосування).

З 2009 року Брати Капранови є кураторами культурної програми ярмарку «МЕДВІН: Книжковий світ»

2011 року започаткували перший Всеукраїнський конкурс двійників Тараса Шевченка.

Брати Капранови в 2017 та у 2019 роках презентували свої книги в Публічній бібліотеці Збарзької міської ради.

21 березня 2016 року Брати Капранови презентували свій новий роман «Забудь-річка».

У 2018 р. вийшли друком книги: «Справа Сивого», «Історія нашої Церкви», а в 2019 р. – «Паперові солдати».

4 вересня 2019 року брати Капранови створили свій YouTube-канал «імені Т.Г. Шевченка», на якому публікують відео матеріали про історію України. Найпопулярнішим відео є «Історія України за 10 хвилин/Українська історія/History of Ukraine (english subtitles)», яке було опубліковане 27 жовтня 2019 і менше ніж за місяць набрало півмільйона переглядів.

У 2020 році канал отримав звання «Відкриття року в Youtube» від Паляниця Awards. Цього ж року письменники видали книгу «Рута».

З 24 лютого 2022 року, з початку російського вторгнення в Україну, брати Капранови боролися з окупантами зі зброєю в руках у Києві в лавах полку «Азов» та отримали позивний «Гадюкіни».

16 квітня 2024 року раптово помер Дмитро Капранов.

Валерія Карпиленко (*Суботіна*, позивний – «Нава») – журналістка, викладачка, поетка, військовослужбовиця, майор Національної гвардії України, учасниця російсько-української війни. Кандидат наук із соціальних комунікацій.

Народилася в місті Маріуполі на Донеччині.

Закінчила Маріупольський державний університет. Працювала журналісткою місцевого телеканалу «ТВ-7» та викладачкою журналістики та PR Маріупольського державного університету.

У 2014 році з початком російсько-української війни вела авторський проєкт «Маріуполь – місто миру».

Служила в пресслужбах полку «Азов» (2015-2016) та Донецького прикордонного загону (2017-2020), де познайомилася з Андрієм Суботіним. За станом здоров'я звільнилася зі служби.

У 2015 році приєдналася до пресслужби полку «Азов», згодом була пресофіцеркою у Донецькому прикордонному загоні. 24 лютого вона стала на захист рідного міста.

З початком повномасштабного російського вторгнення в Україну мобілізована до полку «Азов». 5 травня 2022 року, за два дні до загибелі Андрія Суботіна, пара одружилася на оточеній окупантами «Азовсталі» в Маріуполі. Дві обручки з фольги Андрій виготовив самостійно.

Разом з побратимами та посестрами була в облозі на «Азовсталі», звідки й потрапила у полон 17 травня 2022 року, з якого була звільнена за обміном 10 квітня 2023 року.

У 2023 році після повернення з російського полону – радниця Командувача ССО ЗСУ генерал-майора Віктора Хоренко з питань комунікацій.

Видала збірку поезії «Квіти і зброя», яку написала під час служби в полку «Азов» (2015-2016 рр.), і пізніше в Донецькому прикордонному загоні (2017-2020 рр.). Весь цей час Валерія записувала історії бійців і писала вірші про них. Кожен вірш – це спогад про хлопців і дівчат, які були там, на сході, всі роки російсько-української війни.

Майже усі примірники книги згоріли у Маріуполі чи лишилися під завалами зруйнованих квартир. Тому доки авторка була в полоні, книгу перевидали. Тепер

на обкладинці – одне з останніх фото Валерії до полону. До збірки додали тільки один вірш, написаний на «Азовсталі».

У 2024 році вийшла книга мемуарів про перебування у російському полоні «Полон».

Андрій Кириченко народився в с. Велика Круча Полтавської області. Перша книга автора має назву «От така війна», видана 2017 року за волонтерські кошти. Творчий шлях розпочав у 1995 році, навчався у Сумському військовому інституті артилерії. Одружений, вихо-

ває доньку Валерію.

Учасник війни на сході, майор запасу, член Національної спілки письменників України з 2017 року.

Творчість Андрія Кириченка відображає невідомий для багатьох цивільних, і водночас знайомий до найменших дрібниць військовим світ, який починається з наближення до лінії фронту або назавжди лишається всередині солдатського наплічника. Про війну молодий талановитий літератор знає не з книг, телебачення та соціальних мереж, він з перших днів російського вторгнення боронив східні кордони нашої держави від російських загарбників та сепаратистів. В перервах між боями майор писав вірші.

Його вірші – це гірка правда про війну, важкі бої, побратимів, буденне життя солдатів в бойових умовах, пейзажна та інтимна лірика, філософські роздуми про війну, життя і сенс буття.

Прозовим дебютом автора стала книга «Мисливці за градами». Цю збірку новел можна сміливо назвати «прозою поета», адже вони сповнені ліричності, поетичності та метафоричності, хоч і доволі лаконічні, кожне речення важливе й майстерно вписане, а герої оповідей живі й справжні. В своїх новелах Андрій Кириченко занурює читача в калейдоскоп характерів, змушує задуматися над поворотами долі та художньо досконало передає реальні події, учасником або свідком яких він був.

Він не любить говорити про себе, радше – про своїх побратимів, з якими випало воювати на Сході. Андрій вважає: *«Якщо рядки прочитаного твору не торкаються вашої душі, не викликають жодної емоції, не спонукають замислитись – ви та автор марно витратили свій час»*. Сторінки його книги іноді самі підказують, що саме Ви хоче почути. І це варто почути...

Поезія Андрія Кириченка увійшла в антологію військових письменників «#Голоси» (2023).

Вахтанг Кіпіані – український журналіст, публіцист, письменник, історик, головний редактор інтернет-видання «Історична Правда», викладач, засновник Музею-архіву преси, дослідник останніх років дисидента, борця за Незалежність України у ХХ столітті Василя Стуса.

Автор та упорядник багатьох історичних книг, одна з яких «Справа Василя Стуса. Збірка документів з архіву колишнього КДБ УРСР» стала бестселером. Молодший сержант Збройних Сил України.

Вахтанг Теймуразович Кіпіані народився 1 квітня 1971 року, Тбілісі, Грузинська РСР.

У 2014 році, коли війська РФ окупували Крим і вторглися на територію східних регіонів України, Вахтанг сам пішов до найближчого військкомату, щоб оновити дані своєї особової справи. З останнього його візиту туди минуло аж 17 років – саме тоді, в 1997 році, він закінчив строкову службу. За цей час багато чого змінилося й у Вахтанга, і в країні.

Військкомат видав Вахтангу невеликий синій папірець – контрольний талон мобілізаційного розпорядження. Там було написано, що у випадку оголошення воєнного стану він зобов'язаний прибути до військкомату впродовж чотирьох годин. Без будь-яких додаткових листів-повідомлень, дзвінків-запрошень чи SMS.

Цей припис Вахтанг порушив. У перший же день повномасштабного вторгнення Росії журналіст пішов не у військкомат, а одразу у військову частину:

«Прийшов туди записуватись звичайним стрільцем. Мені сказали пароль, я переліз через паркан, через п'ять хвилин отримав зброю і почав служити. Були величезні черги. У той момент тисячі людей стояли під центрами комплектування, щоб записатися до ЗСУ. Оскільки мені повідомили пароль, то я зміг зайти з тилу як свій».

Як колишній військовий-строковик, Вахтанг розумів, що на нього може чекати, хоч мав тільки армійський, а не бойовий досвід.

У перервах між виконанням різних військових завдань Вахтанг встигає регулярно писати на своїй Facebook-сторінці. Зокрема, там він поділився з усіма відчуттям, що під час повномасштабного вторгнення не відчуває себе затребуваним як журналіст:

«Я про це думав першу частину 24-го лютого. Я не знав, якою буде війна, чи роски дійдуть, бо в той день вже Гостомель був, і всі ці історії. Просто знав, що я вдома не всиджу. Але деяким людям кажу: «Будь вдома, роби те, що робиш»».

Богдан Коломійчук – письменник-белетрист, автор історико-авантюричних та детективних романів: «Моцарт із Лемберга», «300 миль на схід», «Експрес до Галіції» та інші, який з початку повномасштабного російського вторгнення перебуває в лавах ЗСУ.

Народився 1984 року неподалік Острога. Закінчив фізичний факультет Львівського національного університету

ім. І. Франка.

У 2013 році письменник видав дебютний історико-авантюрний роман «Людвисар. Ігри вельмож», за який отримав Гран-прі Міжнародного літературного конкурсу «Коронація слова 2013». У 2014 році Богдан випустив збірку детективних оповідань «Тасмниця Єви». Богдан також є автором книг «В'язниця душ» (2015), «Небо над Віднем» (2015), «Візит доктора Фройда» (2016), «Готель Велика Пруссія» (2019), «Експрес до Галіції» (2020), «300 миль на схід» (2021), яка увійшла у номінацію «Книга року ВВС-2022», і «Моцарт із Лемберга» (2018), що став кращим романом Форуму Видавців – 2018 у номінації «Місто». Письменник неодноразово брав участь у міжнародних книжкових виставках у Франкфурті та Лейпцизі в Німеччині.

24 лютого, почувши новину про вторгнення росіян, Богдан вирішив приєднатися до ЗСУ добровольцем, щоб захистити свій дім та рідних.

«Тоді я не думав ані про обов'язки громадянина, ані про жодні письменницькі потреби чи інтенції. Все, що я знав і знали тисячі таких самих, як я, біля військомату – ворог близько, і треба готуватися до його приходу».

Богдану було присвоєне звання молодшого сержанта. Літературну діяльність письменник поставив на паузу. Після місяців на фронті, він нарешті зміг побачити рідних у жовтні 2022 року і на кілька днів *«побути письменником»*, а потім знову повернувся на передову бойовим медиком.

Богдан Коломійчук: *«Зміни очевидні: наша країна вчергове у своїй історії змушена збройно відстоювати своє право на життя і свободу, і війна так чи інакше торкнулася кожного. Мені випала честь стати в стрій Збройних Сил. Незмінною лишилася любов».*

Максим Кривцов народився 22 січня 1990 року у м. Рівне. Поет, фотограф, громадський діяч, доброволець, військовослужбовець, молодший сержант Збройних сил України, учасник російсько-української війни. Кавалер ордена «За заслуги» III ступеня (2024, посмертно).

Максим навчався в Рівненських загальноосвітніх школах № 23 та № 28. Закінчив технікум технологій і дизайну міста Рівного за спеціальністю

«Виробництво нетканих текстильних матеріалів».

2014 року закінчив Київський національний університет технологій та дизайну, де вивчав проектування взуття та шкіряних виробів. Працював на Рівненській фабриці нетканих матеріалів, продавцем-консультантом, помічником майстра ательє, SMM-ником проєкту «Строкати єноти».

Учасник Революції гідності. Від 2014 – на фронті як доброволець, учасник АТО/ООС. Брав участь у бойових діях у складі 5-го батальйону ДУК «Правий сектор» (2014-2015), згодом – старший кулеметник у Бригаді швидкого реагування Національної гвардії України (2016-2019). Після демобілізації: контент-менеджер Центру реадптації та реабілітації учасників АТО та ООС «ЯРМІЗ», копірайтер Veteran Hub.

З початком повномасштабного російського вторгнення знову вступив до лав Збройних сил України.

Разом з Максимом 7 січня 2024 року загинув і його рудий кіт, якому він присвятив вірш. 11 січня відбулося прощання з військовим у Михайлівському Золотоверхому соборі, а потім на Майдані Незалежності в Києві. Похований 12 січня в рідному місті на Алеї Героїв кладовища Нове.

Складати вірші почав у юнацькі роки. У 2019 році його поезії увійшли до збірки «Там, де вдома», виданої за підтримки Українського культурного фонду. Під обкладинкою книги зібрані твори військових та волонтерів, що бачили війну на власні очі та поділились цими враженнями у віршах.

Наступна публікація в антології «Поміж сирен» відбулася вже 2023 року та закарбувала враження від нового витка протистояння з ворогом.

«Після 2014-го дещо запустився двигун потяга «Україна». Почали з'являтися обговорення щодо важливості мови, культури тощо. У кінотеатрах можна було піти не лише на «Скалу» Джонсона, а й на українських акторів. Я дуже тішився ініціативам типу БУРу, УАЛУ. Навколо подібного формувалися спільноти людей, об'єднаних чимось світлим, чимось, за що готові нести відповідальність. А від того, як усе раніше потоплене українське виринає сьогодні на поверхню, у мене перехоплює дихання... Водночас мені лячно, щоб знову не сталося зворотного процесу – відкату назад, як це було після 90-х», – розповідав він.

Нещодавно друком вийшла поетична збірка Максима Кривцова «Вірші з бійниці» (2023, видавництво «Наш Формат»), що ввійшла в список найкращих українських книжок року за версією ПЕН. Вірш «Він переїхав в Бучу» екранізований у першому фільмі серіалу «Війна-ненажера» (кінооб'єднання документального кіно «Вавилон'13»). Максим також є автором «Пісні про жовтий скотч», що стала саундтреком до фільму «Наші котики».

Дмитро Лазуткін – секс-символ сучасної української літератури, має чорний пояс з української поезії, є хедлайнером Вечорів Еротичної Поезії, боксер, коментатор спортивних подій, ведучий телебачення, воїн 47-ї бригади «Магура». Автор текстів пісень «Шабля», «Така спокуслива», «Реквієм». Дмитро – бронзовий призер Кубка світу з кікбоксингу і кік-джитсу, Чемпіон України з козацького двобою, Володар чорного поясу (1-го дану) з

кемпо-карате, переможець Кубка Європи (2013) з елітних боїв (кікбоксинг, розділ фул-контакт) за версією IF.

Народився 17 листопада 1978 року в м. Київ. Здобув освіту інженера-металурга на інженерно-фізичному факультеті Національного технічного університету України («КПІ») та журналіста (КиМУ).

Стипендіат програми Міністерства культури Польщі Gaude Polonia (2004). Чемпіон України зі слему, переможець слемів видавництва «Смолоскип» і фестивалю «Березневі коти». Засновник музичного проєкту «Артерія» (спільно з композитором Борисом Севастьяновим).

Працював спортивним оглядачем на Олімпійських іграх у Пекіні, Лондоні та Ванкувері, ведучим програм «У світі єдиноборств», «Про Регбі», «Чоловічий клуб», «Студія Зимових ігор», «Олімпійська студія» на українському телебаченні.

В лютому 2022 року отримав акредитацію Збройних сил України та працював військовим кореспондентом.

«Я починав свою роботу з Київщини – Бородянка, Ірпінь, Буча. Потім мені хотілося побільше працювати з військовими, я поїхав на Харківщину, згодом були поїздки на Бахмут в різні підрозділи. З часом я придивився до військової роботи і подумав: чом би і ні», – згадує Дмитро Лазуткін.

Військова історія Дмитра Лазуткіна розпочалася на Запорізькому напрямку. У 47-й окремій механізованій бригаді він очолює службу зв'язків з громадськістю.

Після перемоги Дмитро Лазуткін планує повернутися в журналістику, бо в майбутньому військовим себе не бачить.

Олександр Лисак – поет, Член Національної спілки письменників України.

Народився на Харківщині. Писати вірші почав у шкільні роки, автор трьох поетичних збірок. Дипломант і лауреат обласного літературного конкурсу «Молода Слобожанщина».

Закінчив Військовий інститут ВВ МВС України. Жив і працював у Донецьку, доки війна не ввірвалася до міста.

«От уявіть собі парубка, який із маленького провінційного містечка на Харківщині після важкого життєвого періоду (розлучення, депресія, монастир і так далі) їде до Донецька. До війни я там працював і прибиральником від клінінгового агентства на «Донбас Арені», готуючи стадіон до відкриття, був

офісним планктоном – старшим спеціалістом відділу обслуговування клієнтів, комірником в одній із мереж... Жив, писав, «топив» за сімейні цінності, робив ремонт у будинку: готувався свій міщанський куточок перетворити на родинний маєток», – згадує він минуле.

Автор збірок «Творю свій день», «Синдром фантомного болю» та «Шрамована пам'ять». Учасник соціально-поетичного проекту #ТамДеВдома.

Офіцер Національної гвардії України в запасі. Служив у 3-й оперативній бригаді НГУ в зенітному ракетно-артилерійському дивізіоні, позивний «Шеврон».

Вірші писав упродовж усієї служби в часи дозвілля: на ВОПах, блокпостах. «Шеврон» каже, що найвлучніші слова, думки та образи приходили, коли кудись їхав або стояв у наряді: *«Новоайдар, Щастя, Карлівка, Слов'янськ, купа маленьких сіл, назви яких навряд чи когось зацікавлять, – ось ті населені пункти, які разом з околицями ставали декораціями для моїх віршів».*

Олександр Лисак зізнається: його нервова система вже не така міцна. Проте він вважає, що його ПТСР поки що в інкубаційному стані. *«Постійно у відрядженнях, але війна мене не протягнула асфальтом своїх неприємностей, тож гріх скаржитися. Відчуття цивільної втоми швидко зникає, коли минаєш блокпост і починається ООС – зона вій-*

ни, зона нашої відповідальності, нашої про-вини й болю. Це мій вибір». Вірші для Олександра – ліки від війни. Каже, що ніщо так не допомагає провітрити душу й мізки, як творчість: «Фіксувати рефлексії, сенси, події, втілюючи їх у слова, – це моя гімнастика, розвантаження і необхідність. Планую віршувати й далі. А це жити. Перемагати. Бути батьком. А там подивимося, козак не без щастя».

Поезія Олександра Лисака увійшла в антологію військових письменників «#Голоси» (2023).

У даний час проживає з дружиною у Харкові.

Сергій Лоскутов (псевдо «Лоскот») – дитячий письменник, громадський діяч та ветеран російсько-української війни.

Народився в місті Узин Київської області в 1970 році.

Закінчив архітектурний факультет за напрямом «Мистецтво» у Київському національному університеті будівництва і архітектури.

Працював архітектором, дизайнером та інженером. Брав активну участь у реконструкції Національного музею Тараса Шевченка.

Воював у районі АТО в першій хвилі мобілізації. Був молодшим сержантом в 72-й механізованій бригаді. Пройшов від Маріуполя до Ізвариного. Під Червонопартизанськом (місто в Луганській області, яке в 2016 році було перейменовано у Вознесенівку) бригаду взяли в кільце, і росіяни лупили з великою силою, з усіх, що були у них, знарядь. Залишалося тільки чекати смерті. Потім сталося диво: за допомогою ОБСЄ бійців вивели через суміжну територію Росії. Відпустили і ... в той же день бойовики розстріляли із засідки його беззбройну колону. Було це влітку 2014-го. 7 серпня захисники вийшли з оточення. Сергій отримав серйозну контузію, потрапив в госпіталь.

«Всі, хто вижили в тому кошмарі, народилися в сорочках ... Після госпіталю я повернувся в АТО. Тоді, в перервах між боями, і став писати казки для дорослих. Треба було відійти від крові і

страху. Придумував історії і записував їх, щоб не зірвало дах. Це були філософські роздуми, дорослі казки з хорощим кінцем.

Демобілізувався вже після Волновахи, наприкінці 2015-го ... На колишню роботу не повернувся. Взагалі, війна дуже змінює людей, я - не виняток. Зрозумів: життя настільки тендітне і коротке, що займатися нудними й непотрібними речами безглуздо» – згадує письменник.

На даний час на волонтерських засадах допомагає у сфері реабілітації дітей та дорослих з особливими потребами, а також є волонтером програми «Рівний рівному» (Всеукраїнська спілка учасників бойових дій «Побратими України»).

Сергій Лоскутов автор книжок «Великі собаки бояться маленьких дівчаток» (видавництво «Віват»), «Сім казок Закрученого хвоста-ка» (видано шрифтом Брайля ГС «Сучасний погляд»), серії книжок про відьму Кукарачу «Хлопчик і відьма», «Поганий день і веснянки» та «Кукарача і зубна фея», «Таємне завдання капітана Кепа» (видавництво «Ранок») та ін.

Мешкає в Київській області.

Свої світлі казки про дружбу, кохання і добро Сергій почав писати, коли воював в АТО. Сьогодні його твори видані українською, російською та англійською мовами. Вони увійшли в десятку кращих за рейтингом BBC.

Олена Лотоцька народилася і вросла селі Крупове колишнього Дубровицького, а нині Сарненського району Рівненщини.

З 1999 по 2014 рік проживала в Криму. Після анексії півострова переїхала до Львова. Жартує, що дехто її називає «кримською полісянкою», а хтось – «поліською кримчанкою».

До 2014 працювала в архівній сфері, з 2015 – військово-службовиця Збройних Сил України.

Писати почала у 2018 році. Свою першу книжку малої прози «Нині зозуля кувала» авторка видала 2019 року. Її твори публікувалися в періодичній пресі, альманахах, антологіях. Перекладені польською, англійською мовами. Лауреатка премій Імені Василя Скуратівського, Василя Стефаника, Івана Чендея. Авторка збірок короткої прози «Нині зозуля кувала» (2019), «Ангели в намистах» (2023). Твори публікувалися в періодичній пресі, альманахах, антологіях. Перекладені польською, англійською мовами.

Філологиня за освітою, письменниця майстерно відтворює рідну говірку, використовуючи її і як характеристику персонажів, і як потужну психологічну деталь, що спонукає читачів згадати власне дитинство, близьких людей, мовні особливості свого регіону.

Оповідання Олени Лотоцької стали дослідницьким матеріалом для написання монографії «Поліські діалекти в сучасній художній літературі» Юрія Громика та Андрія Яворського.

Хоч захист Батьківщини й не сприяє творчості, проте жінка не змогла не писати та пробує себе активно реалізувати в художній прозі. Спектр творчих експериментів у малих жанрах доволі широкий: оповідання, новели, ескізи, замальовки, образки...

З-під пера О. Лотоцької вже вийшли у світ дві книжки малої прози, та вона вважає себе не письменницею, а просто авторкою. У часі короткої відпустки, в 2023 році літераторці вдалося презентувати в різних регіонах України свою нову прозову книжку «Ангели у намистах».

Тексти Олени Лотоцької увійшли в антологію військових письменників «#Голоси» (2023).

Валерій Маркус народився 14 липня 1993 року, Первомайськ на Миколаївщині (за іншими даними, на Луганщині) – головний сержант 47 окремої механізованої бригади «Магура», учасник російсько-української війни, письменник і мандрівник.

У 2014 році у складі 25-ї ОПДБр Валерій Маркус брав участь у боях за звільнення Краматорська, Жданівки, Вуглегірська, Шахтарська, Добропілля, Комунара та Дебальцевого. За словами Валерія, влітку 2014 року російські бойовики призначили винагороду за його вбивство, після чого він змінив в соцмережах прізвище на вигадане – «**Валерій Ананьєв**», також прибравши місце народження. 2020 року Валерій відмовився від псевдоніма й повернув на всі свої сторінки в соцмережах справжнє прізвище за паспортом – «Маркус».

Під час служби в АТО Валерій вів відеоблог, намагаючись показати армію такою як вона є: не перебільшуючи жахи війни й не применшуючи помилок командування. Публікував відео з передової: про звільнення Вуглегірська, Дебальцевого, результати боїв, обстріли, армійське життя.

2016 року був госпіталізований. Після проходження лікування у Дніпрі, Старокостянтинові та Одесі, був звільнений з лав ЗСУ.

У 2017 році вирушив у пішу подорож шляхом святого Якова довжиною у 2000 км з Парижу до мису Фіністерре.

13 серпня 2018 року вийшла його перша художня книга «Сліди на дорозі», яку Маркус почав писати ще у 2015 – вона стала бестселером. Перед презентацією книги у Дніпрі Валерія Маркуса затримали для проведення слідчих дій щодо бійки у 2016 році. Згодом суд зняв усі звинувачення і справу закрили.

У 2019 році пішов у наступну пішу мандрівку довжиною 3500 км через гори Скандинавії за полярне коло до Північно-Льодовитого океану.

Став героєм повнометражного документального фільму Сергія Дмитренка «Вільна людина. Проща».

Піднявся на дві з семи «Вершин світу»: у 2019 році на найвищу вершину Африки – Кіліманджаро, а в січні 2022 – Аконкагуа, найвищу вершину Південної Америки. Також у 2019 році піднявся на вершину гори Айленд Пік (Гімалаї).

Після початку повномасштабного російського вторгнення 24 лютого 2022 року воював у складі 30-ї ОМБр розвідником. У квітні 2022 року Валерію Маркусу запропонували взяти участь у формуванні 47-го окремого стрілецького батальйону. Маркус обійняв посаду головного сержанта військової частини. У вересні 2022 року батальйон розширився до полку, а вже у листопаді 2022 року на базі окремого штурмового полку створено 47-му окрему механізовану бригаду.

Входить до рейтингу «30 до 30: обличчя майбутнього» від Forbes Україна, списку «25 найвпливовіших українських військових» від NV та рейтингу «30 Under 30» від Kyiv Post.

Співзасновник Markus Foundation – благодійного фонду, що забезпечує потреби бійців 47 Бригади «Магура».

Олександр Меньшов – письменник, волонтер і член національної скаутської організації «Пласт».

Народився 13 березня 1977 року в м. Херсон. З 1984 по 1992 роки навчався в неповній середній школі № 25 (м. Херсон). У 1994 році закінчив загальноосвітню школу

І-ІІІ ступенів № 53.

У 1998 році закінчив Херсонський індустріальний інститут з професійним спрямуванням – інженерна механіка. У 1999 році здобув повну вищу освіту за спеціальністю «Технологія машинобудування» у Херсонському державному технічному університеті.

Одразу після закінчення навчання, прийнятий в АТ «Херсонські комбайни» інженером-технологом, де пропрацював 3 роки (до жовтня 2002 р.).

2003-2016 роки працював на посаді агента комерційного відділу в ТОВ «Южспецгідрокомплект». З жовтня 2016 року і до повномасштабного вторгнення працював продавцем-консультантом із продажу електротоварів.

Майже шість місяців Олександр разом із родиною прожив в окупованому Херсоні. Після того, як їм вдалося виїхати до Вінниці, чоловік долучився до лав ЗСУ. Військового досвіду в нього не було, але хотів захищати рідну землю. Спочатку пройшов військовий вишкіл в Україні, потім – у Німеччині. Мав наміри воювати на Півдні, проте, опинився на Східному фронті. Молодший сержант 22-ї окремої механізованої бригади Олександр Меньшов боронив Україну на Донецькому напрямку.

Олександр Меньшов загинув у результаті мінометного обстрілу поблизу Кліщіївки на Донеччині під час виконання бойового завдання 17 листопада 2023 року. У чоловіка залишились дружина та двоє неповнолітніх дітей.

Поховали письменника на Алеї Слави Сабарівського кладовища у Вінниці.

У видавництві «КМ Букс» нещодавно вийшла друком книжка-щоденник О. Меньшова «Я, Фокс і окупація». У ній Олександр писав про свою родину й окупацію Херсона. Занотовував власні думки, історичні факти, розповіді рідних і знайомих. Про вихід своєї книжки письменник не встиг дізнатися. *«Олександр Меньшов був людиною честі, талановитим автором, щирим патріотом, що па-*

лав любов'ю до України та своєї сім'ї», – написали у «КМ Букс».

Інші книжки у творчому доробку письменника:

- ✓ «Репринти незакінчених чернеток» про Херсон періоду Другої світової війни;
- ✓ «Верифікація вічності» про альтернативну історію незалежної України;

- ✓ «Формікаріум» про громадянський устрій в людському суспільстві;
- ✓ «Третя терція» про детективну історію випускника юридичного факультету.

Олександр Михед – письменник, культуролог, куратор мистецьких проєктів.

Народився 21 квітня 1988 року в м. Київ. Закінчив Київський національний університет ім. Тараса Шевченка. Кандидат філологічних наук, співробітник Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України.

Автор численних публікацій (понад 150) у провідних українських ЗМІ (від «Дзеркала тижня» й «Кореспондента» до «Українського тижня» і «Сучасності») та виданнях Німеччини, Сербії, Польщі, Чехії.

Олександр Михед наразі проходить військову службу у Збройних силах України. До повномасштабного вторгнення створював подкаст про літературу «Станція 451», читав лекції з літератури й письменницької майстерності.

Перша книга автора під назвою «АмнезіЯ» була видана у 2013 році, надалі Олександр Михед написав та видав ще декілька творів: «Понтизм. Казки кінця світу» (2014) – збірка оповідань, яка потрапила у списки премії «Книга року ВВС-2014» та «ЛітАкцент року-2014», «Астра» (2015), «Мороки» (2016), «Транзишн» (2017), «Бачити, щоб бути побаченим: реаліті-шоу, реаліті-роман та революція онлайн» (2016), «Я змішаю твою кров із вугіллям. Зрозуміти український Схід» (2020). Перекладач книги Марини Абрамович «Пройти крізь стіни».

Книги Олександра Михеда виходили і у буремні воєнні часи. У 2022 році була видана казка для дорослих

про війну «Котик, Півник, Шафка», а у 2023 році читачі побачили книгу «Позивний для Йова».

Окрім власних книг, есеї та оповідання автора друкувалися у декількох збірках й антологіях: «Війна 2022. Щоденники, есеї, поезія» (2022), «Моє тихе Різдво» (2022), «Ода до України» (2022), «Воснний стан» (2023).

Твори автора стали дзеркалом думок та почуттів багатьох українців, і назавжди залишаться хронікою людських почуттів в контексті історії.

Олена Мокренчук (псевдо – Ластівка) народилася 19 серпня 1967 року, м. Сніжне, Донецька область – журналістка, письменниця, історикinja, волонтерка, педагогиня, військовослужбовиця, майор Збройних сил України, учасниця бойових дій із 2015 року, пресофіцер 72-ї окремої механізованої бригади ім. Чорних Запорозжців (2015-2018), т.в.о. начальника пресслужби оперативного командування «Північ» (2018-2021). З грудня 2021 – офіцер Управління зв'язків з громадськістю Збройних сил України.

Має нагороди Головнокомандувача Збройних сил України, начальника Генерального штабу ЗС України та Міністра оборони України. Членкиня Національної спілки журналістів та письменників України. Олена – мама чотирьох дітей і щаслива бабуся.

У проміжках між волонтерством, роботою на інформаційному фронті, між відбиванням фейкових новин, Олена Мокренчук знаходить час і на написання книжок. Вона авторка книжок «Аліска, фронтова лисичка» (2018), «Афінка з «Куби» (2019), «Вітер з Дикого поля» (2023 р.), «Герої моєї країни: Михайло Драпатий» (2023) та співавторка Національної книги історії Голодомору, серії альманахів «Приазов'я: портрет сучасника» тощо.

До Євромайдану та війни на Сході України Олена навіть не думала, що колись пов'яже своє життя з армією, що буде неодноразово ризикувати ним заради «броніка» чи бінокля простим

українським солдатам. Проте сьогодні про цю жінку можна впевнено сказати: це справжня патріотка своєї країни.

Тексти Олени Мокренчук увійшли в антологію військових письменників «#Голоси» (2023).

«Усе, що я роблю, – орієнтовано на майбутнє, розкриває сучасність, показує прадавні корені мого народу, першопричини і наслідки поточних подій», – говорить Олена Мокренчук.

І хоча найголовніша книга авторки ще не надрукована, Олена Мокренчук продовжує писати нові твори та розповідати історію людей, які творили нову, сучасну Україну, боронили та боронять її суверенітет, віддавали за неї своє життя...

Ілларіон Павлюк народився 14 травня 1980 року в м. Скадовськ, Херсонська область. Письменник, продюсер, начальник Управління преси та інформації МОУ, лейтенант Збройних Сил України (з 2023), учасник російсько-української війни, журналіст, документаліст, автор бестселерів «Я бачу, вас цікавить п'їтма», «Білий попїл», «Танець недо-

умка». Багатодїтний батько.

Із семирічного віку десять років мешкав із батьками на Далекому Сходї Росїї – на Сахалїні. Після повернення в Україну жив у Луганську. Закїнчив Сїдноукраїнський національний університет ім. Володимира Даля (1996-2001 рр.) за спеціальністю «Журналістика». В 2001 році переїхав до Києва, де розпочав медїйну кар'єру як журналіст. Працював репортером-мїжнародником – спеціалїзувався на арабо-їзраїльському конфлікті.

На початку 2010 року працював продюсером департаменту документально-художніх проєктів на канал «1+1». 2011 року входив до

складу журі 63-ї американської телепремії «Еммі». У грудні 2011 року разом із командою залишив канал.

Співвласник продакшн-компанії «Ivory Films».

Став автором таких документальних стрічок: «Код нації», «Звичайні зомбі. Як працює брехня», «Зомбі-2. Промивка Мізків», «Лазуровий пил» та інших.

Ілларіон Павлюк – автор трьох романів, виданих у «Видавництві Старого Лева».

У 2018 році вийшов його дебютний роман – «Білий попіл», детектив у стилі нуар із відсилками до повісті Миколи Гоголя «Вій».

2019 року автор представив свій науково-фантастичний роман «Танець недоумка», який увійшов до короткого списку премії «Книга року ВВС – 2019».

У 2020 році вийшов друком психологічний трилер «Я бачу, вас цікавить п'ятьма», який увійшов до короткого списку премії «Книга року ВВС – 2020», а у 2023 році очолив топ продажів «Видавництва Старого Лева». Ця книга стала найбільш обговорюваною книжкою в українському медійному просторі, лідером продажів на ринку, бестселером.

У 2015 році брав участь у російсько-українській війні в складі добровольчого батальйону «Гарпун». Від початку повномасштабного вторгнення мобілізувався в один з підрозділів ГУР МО України. З 2023 року служить у Міністерстві оборони України.

Сергій Пантюк народився 10 лютого 1966 року, с. Сокілець Дунаєвецького району Хмельницької області – український письменник, перекладач, редактор, журналіст, громадський діяч і видавець. Член Національної спілки журналістів України (1993 р.). Член Національної спілки письменників України (1997 р.), її секретар (2011-2014 рр.).

Має синів Романа, Яромира та Богодара.

Служив у радянській армії (Азербайджан), працював на заводі, у школі в селі Підпилип'я Кам'янець-Подільського району вчителем української мови, німецької мови, малювання та фізкультури. Згодом – в редакціях кількох газет, пройшовши шлях від коректора до головного редактора.

Мешкав і працював у Чернівцях та Хмельницькому, майже три роки – на Півночі Росії, від 2004 року – у Києві.

Від 24 лютого до 12 травня 2022 р. – доброволець ТРО.

Від 13 травня 2022 р. – військовослужбовець ЗСУ, головний сержант батареї протитанкових керованих ракет 23-го ОБСП.

Літературна творчість Сергія Пантюка багатогранна. Поетичні збірки «Таїнство причастя» (1994), «Тінь Аріяни» (1994), «Храм характерників» (1995), «Володар вогню» (2000), «Цілунок блискавки» (2002), «Босяцький калфа» (2003), «Босяцький калфа. Вибрані поезії» (2005), «Смак Бога» (2009), «Неслухняники. Вірші для дітей» (2010), «Соло для дримби» (2012).

2007 року вийшов роман «Сім днів і вузол смерті» (до книги потрапили також три новели), 2009 р. – книжка малої прози «Як зав'язати з бухлом і курінням». 2012 р. – роман «Війна і ми». Уклав антологію «Аморалка» (2010) та поетичний збірник «Ніч еротичної поезії» (2011). Учасник видавничих проєктів: «Сновиди» (2010), «Одкровення в кафе «Пегас»» (2010), «Щоденник» (2010), «V.I.P. Іронічна поезія» (2011) «Посмішка чорного kota. Гобі, забобони, анекдоти» (2011).

Лауреат міжнародного літературного конкурсу «Гранослов» (1993), Всеукраїнського мистецького фестивалю «Лір» (1995). Дипломант Всеукраїнського конкурсу малої прози «Що записано в книгу життя». Двічі дипломант Конкурсу романів, кіносценаріїв та пісенної лірики про кохання «Коронація Слова» (Номінація «Вибір видавців»). Лауреат премії «За подвижництво в державотворенні» ім. Якова Гальчевського.

Максим Петренко (позивний «Доцент») народився 11 грудня 1983 року в м. Київ.

До війни Максим Петренко працював програмістом, викладав в Університеті «Україна», брав участь у міжнародних змаганнях роботизованих платформ та готував до таких змагань студентів.

У квітні 2014 року потрапив у новостворений добровольчий 2-й батальйон оперативного призначення при Національній гвардії України, який пізніше отримав назву Батальйон оперативного призначення ім. Героя України генерал-майора Сергія Кульчицького.

Швидко влившись в армійське життя, Максим Петренко не полишав і цивільну роботу. Навіть із зони бойових дій він шукав та знаходив можливість обслуговувати велику базу даних усіх предметів та налаштовувати їх дистанційно. А коли приїздив на ротації, продовжував викладати.

Твори Максима надруковані в літературній збірці «Голос війни: історії ветеранів». 2019 року видав книгу «Спокійної ночі», яку презентував у 2019-му на відкритті меморіалу на місці блокпоста № 1 у Слов'янську.

«... настав день, коли я дійсно повірив, що помру саме тут і зараз. Це була перша танкова атака на сили АТО 26 червня 2014 року. Переді мною розірвався снаряд, мене збило з ніг – і я знепритомнів. Коли отямився, все тіло дуже боліло. Перше, що спало на думку: «Мабуть, я стікаю кров'ю». Шукав, де є поранення, але нічого не знайшов. Проте цей удар дуже сильно вибив з колії. Я ледве міг переставляти ноги, тому відповзав. Щодекілька секунд щось розривалось навколо. Ще до того, як переді мною стався вибух, я бачив, що частина наших відійшла. Але вибрав залишитися, бо залишились мої побратими. А після вибуху, я усвідомив, що в такому стані та в умовах безперервного обстрілу мені не вижити. Про всяк випадок дістав гранату. А потім побачив «муху» – і вона вселила новий сенс життя, змусила рухатися і вивела зі ступору очікування смерті.

Той штурм став для мене травмою і в психологічному сенсі теж. Мабуть, найсерйознішою за всю війну. Бо одна справа стріляти з окопів по ДРГ, які йдуть на наші позиції, як було до того і після теж. Інша – коли нас штурмують танки», – саме ця подія спонукала Максима до написання роману-щоденника.

Для того, щоб випустити власну книжку, письменник навчився верстати та створювати макети. Текст намагався створювати чітким та зрозумілим, щоб читачі вловлювали ідеї, які він вкладав.

«Ця книга – не комерційний проєкт, це спосіб, щоб мене почули. Ми не завжди можемо у житті перетнутися з людьми, які б хотіли нас слухати. Але ми можемо написати, і через цей текст знайти тих, кому це потрібно», – говорив Максим на своїх презентаціях, які проводить у бібліотеках та школах, виконуючи роль наставника і взірця для молоді.

«Якщо говорити про те, як мене змінила війна, то туди я вже йшов з певними цінностями, тобто вони мене і підштовхнули йти воювати. А от після повернення я став боятися смерті, але не тілесної, а того, що за нею іде. Я задумувався над тим, що я зникну – і все, і нічого після мене не залишиться. Під фразою «Герої не вмирають», як на мене, мають на увазі, що життя цих людей передає людству певні їхні здобутки, які мають продовжувати жити. І у мене виникало дуже сильне бажання щось залишити після себе, зробити щось потужне», – говорив Максим Петренко в одному з інтерв'ю.

Максим Петренко був активним учасником книжкових Ветеранських наметів і Всеукраїнського форуму військових письменників.

З початком повномасштабного вторгнення Росії в Україну 24 лютого 2022 року Максим вдруге взяв зброю в руки. Однак додому вже не повернувся... Влітку 2022 року його оголосили зниклим безвісти, але в листопаді смерть підтвердила експертиза ДНК. Похований на Алеї Героїв Лісового кладовища м. Київ.

Василь Піддубний добре відомий всім, хто цікавиться ветеранською літературою.

Василь родом з-під Житомира. У колишньому цивільному житті працював на заводі слюсарем, зварювальником, отримав економічну освіту.

В березні 2014 року добровольцем пішов захищати Україну. Служив в 10 ОМПБ «Поліська Січ», брав участь в бойових діях в складі 30-ї та

72-ї бригад.

«Я не проходив строкову службу, але з першою хвилею мобілізації подався добровольцем. Потрапив до 10-го батальйону територіальної оборони Житомирщини.

Коли 30-ту бригаду було розбито під селами Степанівка та Маринівка, то наш 10-й батальйон відправився прикрити їх відхід та прийняти їх в штабі бригади. Саме тоді я вперше побачив, що таке війна: поранені хлопці, багато стрільянини. Стріляли повсюди.

Проте така невтішна ситуація не зупиняла, і вже в серпні 2014 року 16 із 78 військових із мого батальйону, потайки згуртувавшись, написали рапорти з вимогою до командира, аби відправив нас у зону бойових дій. Далі я був снайпером, тому що одиночними у мене вдавалося добре стріляти в мішені», – пригадує письменник.

У квітня 2016 року Василь був демобілізований, та восени того ж року знову поривався на схід, проте на цей раз лікарів обійти не вдалося, але ветерану вдалося записатися в запас 4-го батальйону тероборони, що означало про його готовність у будь-який момент знову стати на захист України зі зброєю в руках.

Як не парадоксально, війна і фронтові спогади відкрили для письменника можливість писати літературні твори, розширили і показали його художні здібності. Василь Піддубний ще й талановитий художник, любитель морської романтики.

Першою книгою, яку видав Василь, стала повість «Піастри, піастри...», що зовсім не про війну, а, як каже сам автор, розповідає те, що недоговорено в «Острові скарбів». В доробку письменника твори, абсолютно не схожі за жанрами, сюжетами, тематикою –

піратські пригоди «Піастри, піастри...», «Холодне серце. Повість-казка козацьких часів», «Словник солдатського сленгу своїми словами», «Козацькі байки», «Історії» та інші.

Йому належить ідея і редакторство тритомного проєкту «Слово про війну» – книг-збірників оповідань очевидців подій на Донбасі.

Свою творчість Піддубний презентував в Україні та за її межами. Не лише книги, а й блогерськими дописами він продовжував боротьбу за Україну, що визнано премією Гальчевського «За внесок в державотворення» та відзнакою «Почесний амбасадор Житомирщини».

Тексти зі сторінки Василя Піддубного у Facebook увійшли в антологію військових письменників «#Голоси» (2023).

Зараз письменник Василь Піддубний воює в лавах Збройних сил України.

Валерій Пузік народився 23 червня 1987 року в с. Теліжинці, Старосинявського р-ну Хмельницької обл. – український художник, письменник, режисер. Автор книг «З любов'ю – та-то», «Бездомні пси», «Моноліт», «Я бачив його живим, мертвим і знову живим», «Шахта. Ранкове зведення», співавтор книги «Наші Котики. Бліндаж».

За освітою художник-дизайнер.

Активний учасник виставок живопису та графіки в Україні та за кордоном. Працював журналістом для декількох інтернет-ресурсів та паперових видань.

Автор низки новел та оповідань. Серед яких: «Гніздо», «Самогон», «Захар», «Арсен», «Моноліт», містичні повісті «Прозорі», «Нечисті», «Історія снів», та інші. Рукопис книги «Крики і тіні» був

відзначений Літературним конкурсом видавництва «Смолоскип» у 2015 році.

Режисер документальних короткометражних стрічок, а також відеопоезій. Деякі з них брали участь у фестивалі CYCLOP-2014 та CYCLOP-2015.

У 2014 році проілюстрував поетичну книгу Андрія Ребрика «Хроніки кохання і смерті». Того ж року, режисер Богдан Дацюк, створив короткометражний документальний фільм «Нідлякого» про Валерія Пузіка, як художника.

У січні 2015 пішов добровольцем на фронт. Брав участь у бойових діях на Донбасі в складі 5 батальйону Добровольчого українського корпусу Правого Сектора (ДУК ПС).

У лютому разом з побратимами зняв короткометражний документальний фільм «Перемир'я», який отримав Спеціальну відзнаку журі на фестивалі «86» у програмі «Пальма Півночі» у 2016 році «За переконливий фільм, що від першої особи заглиблює глядача у війну». У вересні 2016 року фільм вийшов у всеукраїнський прокат в кіноальманасі «Український експеримент».

2016 року оповідання «Моноліт» Валерія Пузіка розділило перемогу на конкурсі «Новела по-українськи».

Перебуваючи на війні, Валерій написав книжку «З любов'ю – тато», яка вийшла у січні 2023 року у видавництві Лабораторія: *«Тут немає батальних сцен чи описів боїв. Валерій Пузік намагається продемонструвати, що навіть у час найжорстокіших війн у центрі всього – людина. Він веде читача уламками спогадів, рефлексіями сьогодення і мріями про майбутнє, створюючи власну фронтову реальність. Ця книжка –*

це тут і зараз, у якому перебувають тисячі солдатів на війні. Це живий нерв, який не дозволяє залишатися байдужим до всього, що тебе оточує. Це вузька стежка над прірвою, яку потрібно пройти, щоб врешті побачити світло – своїх дітей, своїх рідних і свою мирну країну».

Новела «На 42 кілометрі дороги життя» стала основою короткометражного ігрового фільму «Шлях» (2021).

Окремі вірші, оповідання та есеї Валерія Пузіка перекладені італійською, англійською, німецькою, польською та іншими мовами, надруковані в антологіях, журналах та інтернет-виданнях.

Олег Сенцов – український кінорежисер, сценарист та письменник, громадський активіст. Народився 13 липня 1976 року, Сімферополь, Кримська область.

З 1993 по 1998 навчався в Київському національному економічному університеті. Відвідував кінематографічні курси в Москві.

Олег Сенцов відомий за своїми художніми фільмами «Гамер» (2011), «Номери» (2020), та «Носоріг» (2021), прем'єра якого відбулася на Венеціанському кінофестивалі. У 2021 році «Носоріг» отримав нагороду за найкращий іноземний фільм на міжнародному кінофестивалі у Стокгольмі. Олег є лауреатом Премії Сахарова за свободу думки Європарламенту (2018) та Національної премії України ім. Т. Шевченка (2016).

Після початку тимчасової окупації Росією Криму в 2014 році Олег Сенцов очолював протести проти окупаційної влади в своєму рідному Сімферополі, за що був незаконно заарештований і ув'язнений російськими окупантами. За його свободу мітингували в Україні і по всьому світу. Олег Сенцов провів 145 днів у в'язниці в Сибіру і був визволений у 2019 році під час обміну військовополоненими.

«Двадцять років у темниці варті того, аби хоч раз не зігнути перед тираном», – пише Олег у своїй книжці-щоденнику «Хроніка одного голодування. 4 з половиною кроки» (2020), який він почав вести у 2018 році – на третій день після того, як оголосив безстрокове голодування з вимогою звільнити українських політв'язнів. Олег, попри на моральний тиск і фізичне виснаження, відверто і різко фіксував свої тюремні будні в російській в'язниці. Книга також була опублікована німецькою, англійською, французькою та польською мовами.

Коли почалась повномасштабна війна Росії проти України у 2022 році, Олег приєднався до Сил територіальної оборони як резервіст-волонтер, і захищав Київ під час перших найскладніших місяців війни.

«Моя думка така: кров убитих в Україні дітей, закатованих чоловіків, звалтованих жінок – це все на руках кожного росіянина. Тих, хто це зробив; тих, хто їх сюди послав; тих, хто підтримав і тих, хто промовчав».

10 вересня 2023 року Олег Сенцов отримав легку контузію під час бойових дій біля Роботиного на Запорізькому напрямку.

«На жаль, цього разу не обійшлося без втрат. Багато поранених: уламки та кульові. Мені пощастило – легка контузія та знову надрид перепонки. Госпіталізуватися нема потреби, ще багато роботи, і не тільки під Роботино», – написав український режисер.

На грудень 2023 року Олег Сенцов обіймав посаду молодшого лейтенанта ЗСУ, командира штурмової роти 47 ОМбр.

Володимир Скоростецький – полковник Збройних Сил України, військовий журналіст, співзасновник «Всеукраїнського форуму військових письменників». З 2014 року бере участь у війні з російськими загарбниками. Автор віршів та новел на військову тематику. Герої його творів – реальні українські воїни. Поезія Володимира

увійшла в антологію військових письменників «#Голоси» (2023). Під час редакційних відряджень автор працює в окопах та на бойових позиціях наших військ, де черпає натхнення і сюжети для власної творчості.

Володимир Скоростецький перший зафіксував взяття в полон російських офіцерів на Донбасі. Після перевірки дані були опубліковані на сторінці редактора проєкту «InformNapalm» із

закликом не допустити замовчування цієї події і продовження практики тихого обміну російських військових. Завдяки пану Володимиру ця історія набула розголосу, а сюжет потрапив в ефір, чим було доведено, що на Донбасі воюють кадрові офіцери РФ. Як каже пан Володимир: *«Нічого героїчного – просто робота журналіста».*

«Вперше я поїхав на схід, коли ще не було АТО, у 2014-ому році. Відтоді приблизно двічі на рік бував на Луганщині та Донеччині. Виконував завдання у складі сил і засобів антитерористичної операції, а згодом і Операції об'єднаних сил на різних посадах, що передбачають інформаційну діяльність», – пояснив військовий і додав, що, перш за все, поїхав на Донбас захищати Батьківщину.

*Публічна бібліотека Збаразької міської ради,
2024 рік.*

*Презентація антології
військових письменників
«#Голоси»*

Сергій Соколов – юрист, займався підприємницькою діяльністю. З 2014 року – волонтер, до повномасштабної війни викладав предмет захист Вітчизни у школах Києва, письменник, офіцер ТрО. Працював у благодійному фонді «Криївка Вільних».

З 2019 року я проводив історично-просвітницькі лекції, відвідуючи навчальні заклади Києва та області: розповідав про Україну і великий пласт історичних подій, що тут відбувалися протягом тисячоліть.

Травень 2021 – лютий 2022 – організатор ТрО Голосіївського району міста Києва. На сьогодні – офіцер ТрО, м. Київ.

Книга «Історія в моментах. Україна/московія» Сергія Соколова, яка побачила світ в грудні 2021 року – це спроба розповісти про

важливі події в історії України та її взаємини з московською державою та російською імперією.

З любові до України народилася ця книга, яку письменник присвятив загиблим в Іловайському котлі у 2014 році.

Своєю працею Сергій Соколов спонукає читачів до формування чітких відповідей на найважливіші питання: Що для тебе Україна? Хто ми – українці? Що ми знаємо про свою історію та ідентичність? Що ми вже зробили і що нам треба ще зробити для своєї рідної країни, щоб вона стала успішною?

Сам автор зазначив: *«Особливо я вірю в свій український народ, у те, що він... вийде зі шляху простого споживачтва і сьогодення, і стане справжньою нацією, яка відновить свій шлях і знайде почесне місце у світовій історії майбутнього».*

Книга «Історія в моментах. Україна/московія» побачила світ вже англійською та французькою мовами.

Геннадій Харченко, псевдо «Гергеря», воїн батальйону Азов. Народився 1973 року, мешканець Запоріжжя.

Закінчив Запорізький національний університет з двох спеціальностей – викладач історії і перекладач англійської мови, згодом здобув ще й економічну освіту. Захоплюється літературою, політикою, історією, археологією, професійно займався гандболом.

На війні з 2014 року, був командиром гармати в 55 окремій артилерійській бригаді. Геннадій Харченко написав книгу «Щоденник артилериста», видати яку у 2019 році допоміг Юрій Бутусов. В березні 2017 року підписав контракт з Азовом, мав звання головного сержанта і був командиром мінометного розрахунку.

17 травня Геннадій потрапив у полон.

«В автобусах їх конвоювали осетини, які так боялися хлопців, що намагалися не дивитися їм в очі і не торкатися до них. Геннадій пережив «вибух в бараку 200» в Оленівці, отримав два уламки в спину – зліва над серцем, і справа над ниркою. Уламки ніхто не витягав, вони досі в його тілі. В Оленівці він зустрів свої 50 років і отримав від побратимів в подарунок шматки хліба, які вони збирали спеціально для нього.

Його «судили». Якщо це можна так назвати. 25 років. Руські тварини катували і знущалися – що ж ви такі герої, а здалися в по-лон, треба було загинути, як воїни. На це Геннадій їм відповів – а ми продовжуємо боротися. А де ж ваша зброя – не вгамовувалися кати. І отримали відповідь – Всередині нас.

Здавалося б, звичайні люди. Але в страшний для країни момент проявилось те, що весь час було в них, з ними – Дух. Дух Воїна. Дух Кшатрія.

Геннадій один з більш ніж 900 Азовців, які досі в полоні. Що таке російський полон ми всі знаємо. Я не маю що це казати. Залишилися тільки сльози і гнів,» – розповіла його давня подруга Оксана Гурська.

(<https://svoi.city/articles/333859/rozshukali-azovcya-z-nepokirnim-poglyadom-rosiyani-zasudili-gennadiya-harchenka-na-25-rokiv>)

Артем Чапай (літературний псевдонім Антона Васильовича Водяного) – письменник, перекладач, репортер і мандрівник. Антон Водяний народився 2 грудня 1951 року в Коломиї. Закінчив міську гімназію в 1998 році. Вищу освіту спочатку отримував у Академії Служби безпеки України, проте покинув навчання під час кампанії протестів «Україна без Кучми». Згодом здобув ступінь бакалавра Києво-Могилянської академії. Під час навчання пра-

цював вантажником, кур'єром, редактором дитячого журналу, перекладав фільми на телеканалі «Інтер», був репортером при МЗС.

У 2006 році, поставивши на паузу навчання в Києво-Могилянській академії, Артем Чапай півтора року мандрував Америкою. За результатами цієї тривалої подорожі написав свою першу книгу «Авантюра», що вийшла друком у 2008 році.

Чотири книги Чапая потрапляли до топ-5 конкурсу Книга року Бі-Бі-Сі: «Подорож із Мамайотою в пошуках України» у 2011, «Червона зона» – дебют Артема Чапая в суто художній літературі – у 2014 р., «Понаїхали» (2015).

У квітні 2015 року вийшла спільна з Катериною Сергацковою книга репортажів із Донбасу «Война на три буквы». По три репортажі Чапая і Сергацкової з цієї книжки номіновано на міжнародну журналістську премію Kurt Schork Awards. Книга «Тато в декреті» перемогла в номінації «Батьківська книжка року-2016» у конкурсі сайту БараБука.

«The Ukraine» (2018) потрапила у список найкращих українських книг 2018 року за версією українського ПЕН-клубу, список найкращих книг 2018-2019 років за версією Українського інституту книги, короткий список Премії міста літератури ЮНЕСКО.

Під час війни на Донбасі працював репортером у виданні Інсайдер. Двічі фіналіст журналістської «Честі професії».

Окремі оповідання та репортажі Чапая видано також англійською, польською, чеською та словенською мовами.

Артем Чапай переклав книжки Магатми Ганді, Едварда Саїда та ін.

Ставши свідком убивства протестувальників під час Євромайдану у 2014 році, Артем почав схилитися до ненасильницького опору. Однак повномасштабне вторгнення Росії в Україну в 2022 році змусило чоловіка захищати свою країну та родину зі зброєю. У своїх інтерв'ю письменник робить висновок, що, на жаль, пацифістські ідеї не надто допомагають проти російських крилатих ракет і бомб.

У перший день повномасштабного вторгнення Артем евакуював своїх дітей із Києва. Він не хотів, щоб вони бачили жахи війни і вбитих людей на дорогах.

Артем Чапай: *«Ну, що може лишитися незмінним? Тато в декреті пішов від дітей в армію. Це було як стрибнути зі скелі у воду з заплющеними очима. Виявилось, що й тут можна жити, але незмінного не лишилося нічого. Родина за кордоном, я в казармі й на нарядах і патрулюваннях».*

Навіть під час служби в армії Артем знаходить час для письменницької діяльності. У листопаді 2022 року разом з українським письменником та військовослужбовцем Артемом Чехом він взяв участь у Мюнхенському літературному фестивалі, де поділився своїми думками про війну з міжнародною аудиторією.

Артем Чех (справжнє ім'я: Артем Чередник) народився 13 червня 1985 року м. Черкаси – український письменник, який від початку повномасштабної війни Росії проти України служить в лавах ЗСУ.

З 2002 року мешкав у Києві. З грудня 2008 року – у с. Мрин Чернігівської області. З 2012 – знову у Києві. За освітою соціолог, але за фахом не працював. Має досвід роботи актором Черкаського драматичного театру, охоронцем, продавцем, промоутером, журналістом, копірайтером, художником-моделмейкером і старшим стрільцем та навідником БТР у лавах Збройних Сил України.

2007 року став переможцем другого конкурсу від видавництва «Фоліо» «Міський молодіжний роман».

Окремі твори Артема Чеха були перекладені німецькою, англійською, польською, чеською, російською мовами та видані у закордонних періодичних виданнях та альманахах. Серед головних складових його творів: сюрреалізм, гротеск, філософія, літературні експерименти і автобіографічність.

Дружина – Ірина Цілик. Син – Андрій (2010 р.н.).

З травня 2015 р. по липень 2016 р. – солдат Збройних Сил України.

2022 року, з початком повномасштабного вторгнення російських військ на територію України, повернувся до лав ЗСУ.

Артем є автором понад 15 романів («Район Д» про рідне місто Черкаси), автобіографії, документальної прози і нон-фікшн. Книги письменника були перекладені німецькою, англійською, польською та чеською мовами. У 2007 році Артем став переможцем всеукраїнського конкурсу «Міський молодіжний роман» із книжкою «Цього ви не знайдете в Яндексі».

Письменник працював головним редактором проєктів «94 дні. Євромайдан очима ТСН» та «Війна очима ТСН». У 2021 році, Артем Чех отримав премію «Книга року ВВС» за роман «Хто ти такий?». Про свій військовий досвід на передовій Артем ділиться у книжці «Точка нуль», за яку письменник отримав національні та міжнародні премії, зокрема польську Літературну премію ім. Ришарда Капустинського за літературний репортаж у 2019 році.

Зараз Артем проходить службу на північному кордоні України. Головне завдання його підрозділу – це захист Київської області. Навіть під час служби письменник продовжує літературну діяльність, зокрема занотовує свої думки про війну в окремі історії під назвою «Записки інтроверта». У листопаді 2022 виступив на Мюнхенському літературному фестивалі у спеціальній українській програмі.

У травні 2024 року вийде друком новий роман письменника та військовослужбовця Артема Чеха. Твір матиме назву «Пісня відкритого шляху».

Ярина Черногуз народилася 18 травня 1995, м. Київ – поетеса, волонтерка, військовослужбовиця, морський піхотинець, військовий медик, розвідниця Збройних сил України, учасниця російсько-української війни, приєдналася до ЗСУ ще у 2019 році, до повномасштабного вторгнення Росії. Вона їздила на Донбас під час так

званої «неактивної» фази російсько-української війни, в результаті чого переконалася, що Росія не зупиниться, якщо її не зупинимо ми.

Ярина вивчала філологію в Українському національному університеті «Києво-Могилянська академія» за спеціальністю «українська мова та література». Вірші почала писати задовго до війни, але навіть під час служби приходило натхнення – у 2020 році вийшла її дебютна поетична збірка «Як вигинається коло».

Службу Ярина розпочала у 2019 році бойовим медиком, зараз служить у морській піхоті. Вона хотіла піти в армію одразу після російської агресії у 2014 році, але тоді ж народила доньку, тому вирішила присвятити час її вихованню. Поступово, як йшла війна, Ярина отримала нову мотивацію – боротися за майбутнє своєї доньки в Україні.

Під час вторгнення Росії в лютому 2022 року Ярина вже була на Донбасі. Протягом повномасштабної війни брала участь у запеклих боях під Попасною, Маріуполем і Бахмутом. На своїй сторінці у Facebook вона часто розмірковує про українську історію та культуру.

«Ми платимо не лише за нашу незалежність, а й за своє забуття. Українці часто прощають несправедливість, корупцію та безвідповідальних політиків. Якби всі ці речі привести до ладу, то ми були би дуже потужною нацією. Впевнена – і будемо».

Нагороди та відзнаки

- ✓ медаль «За військову службу Україні» (2 березня 2023) – за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку;
- ✓ медаль «За врятоване життя» (19 травня 2022) – за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверені-

тету та територіальної цілісності України, вірність військово-вій присязі;

- ✓ лауреатка IV премії літературного конкурсу видавництва «Смолоскип» (2020) – за збірку «Як вигинається воєнне коло»;
- ✓ у 2021 році увійшла до списку 100 найвпливовіших жінок України від журналу «Фокус».

Владислав Якушев народився 20 листопада 1975 року – письменник, журналіст, спортсмен, громадський діяч. Учасник Революції гідності, російсько-української війни. Автор популярної книги «Кара-телі», яка описує події російсько-української війни у період 2015-2016 рр.

Владислав Якушев народився у Львові, у сім'ї інженерів. Батько – Якушев Володимир Семенович, мати – Якушева Ірина Володимирівна. Навчався у СШ №3, м. Львів. У 1992 році вступив у Львівський політехнічний інститут на факультет «Автоматика та вимірювальна техніка». Під час навчання включений до збірної ДУ «ЛП» з пауерліфтингу. Брав участь у змаганнях, у 1995 отримав звання кандидата у майстри спорту. Суддя першої категорії з пауер-ліфтингу. Одночасно займається у секції фріфайту. Член Львівської обласної федерації кікбоксингу.

Закінчив навчання у 1997 році із дипломом спеціаліста як інженер-електрик.

Декілька років працював за спеціальністю, у 1999 стає керівником гуртка програмування у Львівській міській дитячо-юнацькій школі.

У 2000 році приймає рішення здійснити свою юнацьку мрію і стати журналістом. Починає писати для газети «Експрес».

У 2000 році починає створювати мережу безкоштовних спортивних залів для дітей-сиріт та дітей із малозабезпечених сімей. Заснував громадську організацію «Ліга реформ». Особисто тренував дітей у секції самозахисту. Згодом мережа налічуватиме три спортивні зали, в яких кожного року безкоштовно займатимуться спортом більше як 100 дітей із малозабезпечених сімей.

З 2001 року позаштатний кореспондент кількох львівських видань. У 2006-2007 працює у популярному львівському тижневику «Аргумент-газета». Стає одним із засновників жанру «Журналістський експеримент». Є автором статей практично всіх львівських газет. Спеціалізується на журналістських експериментах, розслідуваннях, політичній аналітиці.

У 2006 році у якості журналістського експерименту балотується на посаду міського голови Львова. Серед 23 кандидатів посідає 10-те місце.

У період з 2007 по 2008 працює у газеті «Post-Поступ». Бере участь у розробці Інформаційно-аналітичної агенції ZAXID.NET, а після створення сайту займає там посаду редактора відділу аналітики. Є автором статей багатьох загальноукраїнських видань.

У 2012-2013 рр. – головний редактор юридичного журналу «Человек и право в Украине» (м. Київ). Паралельно – спецкор українського бюро «РІА-Новости». У червні 2014 року розриває співпрацю із російськими «РІА-Новости» через антиукраїнську спрямованість багатьох матеріалів бюро.

У 2013 створює журнал «Кримінальне читиво. Захід» (м. Львів). Журнал спеціалізується на журналістських розслідуваннях і швидко стає популярним. Зокрема, завдяки публікаціям у журналі вдалося викрити багатомільйонні оборудки тодішнього керівництва ПАТ «Львівгаз».

Із початком Революції гідності вступає до афганської сотні, активний учасник противу.

У 2015 році мобілізований до лав ЗСУ. У період з квітня 2015 по грудень 2016 – начальник прес-служби 14 Окремої механізованої бригади.

Після демобілізації впродовж року працює над художньою книгою «Карателі», яка вийшла у вересні 2018 року, а вже за пів року «Карателі» стали однією з найпопулярніших книг про російсько-українську війну. Влад також написав сценарій повнометражного фільму за мотивами книги «Карателі».

Занесений російською пропагандою до «списку карателів».

У травні 2019 року вийшла друга книга Влада Якушева, написана у співавторстві з Андрієм Лотоцьким – «Сірі археологи» (першої з трилогії «Двоє з лопатою»). Також у 2019 побачила світ третя книга збірки оповідань АТОВців – «4-5-0», в яку ввійшло оповідання Влада Якушева «Фігурки у тирі».

У лютому 2022 році побачила світ книга Влада Якушева «Мобілізяка», в якій уже відображена особиста історія автора під час його перебування на фронті у 2015-2016 роках. Книга вмістила велику кількість фотографій, а також QR-коди до відео, знятих як самим автором, так і журналістами.

З лютого 2022 року повертається до ЗСУ та потрапляє до лав 140-го батальйону Морської Піхоти, був призначений командиром розвідувального взводу.

Восени 2022 року під час відрядження до Києва написав оповідання «Вогняна колісниця» про події уже після повномасштабного вторгнення, учасником яких був у статусі командира взводу розвідки морської піхоти. Це оповідання отримало третю премію у польському літературному конкурсі «Ми після 24 лютого 2022».

Текст Влада Якушева увійшов в антологію військових письменників «#Голоси» (2023).

Віктор Янкевич народився 25 листопада 1986 у м. Кременець, Тернопільська область. Чудовий автор багатьох книг, захисник, який боронить нас і нашу державу.

Навчався у загальноосвітній школі-інтернаті. У 2009 році закінчив Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна» в місті Рівне. Юрист та економіст за освітою, за фахом – бухгалтер. Працював економістом в управлінні агропромислового розвитку Кременецької районної державної адміністрації, головним спеціалістом в Державній фінансовій інспекції в Кременецькому районі, економістом у відділі освіти Кременецької міської ради, бухгалтером в Тернопільському обласному комунальному підприємстві «Профілактична дезінфекція» в Кременецькому районі.

Зі шкільних років мріяв стати письменником. Спочатку писав вірші, а над прозою почав працювати у 25 років. У 2018 році побачив світ дебютний роман «Тенета». У тому ж році вийшов і другий роман «Копія». У 2019-му – детективні повісті «Відплата» та «Вбивство в бібліотеці на Ринку, 9». Любить працювати здебільшого у детективному жанрі, але також вирішив спробувати свої сили у любовному романі і у 2020 році – перший любовний роман «Останній лист».

У 2021 році вийшла друком 2 частина «Тенет» – гостросюжетний детектив «Тенета 2.0». В 2022 році – «Смерть у подарунок» (2 частина «Вбивства в бібліотеці на Ринку, 9»). Усі книги побачили світ у видавництві «Навчальна книга – Богдан».

Письменник Андрій Кокотюха вважає, що *«Янкевич – майстер несподіваного, як належить детективові, парадоксального фіналу. Який визначається фразою: «Все не так, як ви думали спочатку».*

У жовтні 2020 року взяв участь у проєкті календаря про сучасних українських авторів «Literature illustrated» від літературної агенції «OVO» разом з письменниками Сергієм Жаданом, Павлом Коробчуком, Петром Яценком, Артемом Чехом, Сергієм Демчуком, Сергієм Мартинюком, Павлом Дерев'янком.

Тексти зі сторінки Віктора Янкевича у Facebook (вірші, пісня, дописи) увійшли в антологію військових письменників «#Голоси».

Книжки Віктора Янкевича «Відплата» і «Вбивство в бібліотеці на Ринку, 9» потрапили у довгий список книжкової премії «Еспресо. Вибір читачів» у номінації «Література для дорослих».

Невимушений та оригінальний стиль письма автора здобув тисячі фанатів в Україні та за її межами, творчий доробок Віктора Янкевича потужно популяризує вітчизняні трилери та детективи.

24 лютого, з початком повномасштабного вторгнення Росії в Україну, письменник вступив до лав захисників, щоб боронити нашу країну у складі 44-ї окремої артилерійської бригади імені гетьмана Данила Апостола.

Використані джерела:

#Якушевтримайся: Влад Якушев [Електронний ресурс] // Центральної бібліотеки Полтавської міської територіальної громади. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://cbs.poltava.ua/index.php/novyny/7622-yakushevtrimajsysya-vlad-yakushev>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 25.02.2024.

«Воєнна література сьогоднішньої України – це кевлар, відрефлексоване піксельне сьогодення» [Електронний ресурс] // С. Довжик // Високий замок. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://wz.lviv.ua/news/498716-voienna-literatura-sohodnishnoi-ukrainy-tse-kevlar-vidrefleksovane-pikselne-sohodennia>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 15.02.2024.

«Вони вбивають наших митців». Ким був Максим Кривцов, який загинув на фронті [Електронний ресурс] // BBS. NEWS. Україна. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://www.bbc.com/ukrainian/articles/cyj91p98xrno>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

«Моє коріння – на Поліссі», – **Олена Лотоцька про книгу «Ангели в намистах»** [Електронний ресурс] // Видавництво Старого Лева. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://starylev.com.ua/news/moye-korinnya-na-polissi-olena-lotocka-pro-knygu-angely-v-namystax/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 20.02.2024.

«На ювілей полоненого Геннадія Харченка хлопці з барака подарували йому кілька шматків хліба» – керівниця ГО «Жінки зі сталі» [Електронний ресурс]: [аудіо, відео] // Громадське радіо. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://hromadske.radio/news/2023/11/17/na-iuviley-poloneno-ho-hennadiia-kharchenka-khloptsi-z-baraka-podaruvaly-yomu-kilka-shmatkiv-khliba-kerivnytsia-ho-zhinky-zi-stali>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 23.02.2024.

«Я сам дуже люблю читати книги й завжди мріяв, аби на полиці серед моїх улюблених була і власна», – Василь Піддубний [Електронний ресурс] // Міністерство у справах ветеранів України. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://mva.gov.ua/ua/news/ya-sam-duzhe-lyublyu-chitati-knigi-j-zavzhdi-mriyav-abi-na-polici-sered-moyih-ulyublenih-bula-i-vlasna-vasil-piddubnij>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 1.03.2024.

Sasha Boole [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Sasha_Boole, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 10.01.2024.

Анатолій Дністровий [Електронний ресурс] // КСД. Простір книжок, що захоплюють. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2021-2024. – Режим доступу: https://bookclub.ua/read/dnistrinoy_anatoliy/, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Артем Чапай [Електронний ресурс] // Ukrainian institute. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://ui.org.ua/artists/artem-chapey/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Артем Чапай [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Артем_Чапай, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 23.02.2024.

Артем Чех – книги та біографія [Електронний ресурс] // Книгарня «Є». – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://book-ye.com.ua/authors/artem-chekh/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 23.02.2024.

Артем Чех [Електронний ресурс] // Ukrainian institute. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://ui.org.ua/artists/artem-chekh/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Артем Чех [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Артем_Чех, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 23.02.2024.

Бабіч Гліб Валерійович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Бабіч_Гліб_Валерійович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 10.01.2024.

Богдан Коломійчук [Електронний ресурс] // Ukrainian institute. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://ui.org.ua/artists/bohdan-kolomiychuk/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Ветеран АТО став казкарем [Електронний ресурс] // Патріоти України. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2020. – Режим доступу: <http://ustymenkooleh.patrioty.org.ua/blogs/veteran-ato-stav-kazkarem-174005.html/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 20.02.2024.

Віктор Янкевич [Електронний ресурс] // Літературна агенція Ovo. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2015-2024. – Режим доступу: <https://litagencyovo.com/viktor-ankevic>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 23.02.2024.

Вірліч, Є. Олександр був нашими очима в окупації. На фронті загинув відомий херсонський письменник [Електронний ресурс]: [Олександр Меньшов] / Є. Вірліч // Кавун. City. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://kavun.city/articles/326821/oleksandr-buv-nashimi-ochima-v-okupacii-na-fronti-zagynuv-vidomij-hersonskij-pismennik>, вільний. - Назва з екрана. – Опис зроблено: 28.01.2024.

Володимир Скоростецький: «Нічого героїчного – просто робота журналіста» [Електронний ресурс] // Волинський національний університет імені Лесі Українки. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://vnu.edu.ua/uk/articles/volodimir-skorosteckiy-nichogo-geroyichnogo-prosto-robota-zhurnalista/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Воювати красиво: на Львівщині стартує Всеукраїнський форум військових письменників [Електронний ресурс] // Агенція інформації та аналітики «Галінфо». – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://galinfo.com.ua/news/voyuvaty-krasyvo-na-lvivshchyni-proyde-vseukrainsky-y-forum-viyskovykh-pysmennykiv-398942.html>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Геннадій Харченко (Геннадій Харченко) [Електронний ресурс] // FOLIO. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2016-2024. – Режим доступу: <https://folio.com.ua/authors/Harchenko-Gennadiy>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 23.02.2024.

Гість бібліотеки – Сергій Соколов [Електронний ресурс] // Центральна бібліотека Полтавської міської територіальної громади. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://ui.org.ua/artists/yaryna-chornohuz/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 29.02.2024.

Гліб Бабіч. На фронті загинув військовий, поет і волонтер [Електронний ресурс] // BBC. NEWS. Україна. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://www.bbc.com/ukrainian/news-62348577>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 15.01.2024.

Головченко, Н. Мілітарно-аніمالістична історія від Олени Мокренчук [Електронний ресурс] / Н. Головченко // Національна спілка письменників України. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://nspu.com.ua/novini/militarno-animalistichna-istoriya-vid-oleni-mokrenchuk/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 21.02.2024.

Горлач, П. Письменник та військовий Максим Петренко загинув на фронті [Електронний ресурс] / П. Горлач // Суспільне. Культура. – Електрон. текстові дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://suspilne.media/culture/611409-pismennik-ta-vijskovij-maksim-petrenko-zagynuv-na-fronti/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Гридін Сергій Володимирович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Гридін_Сергій_Володимирович#cite_note-3, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 20.02.2024.

Гридін Сергій Володимирович. Біографія [Електронний ресурс] // УкрЛіб. Бібліотека Української Літератури. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://www.ukrlib.com.ua/bio/printit.php?tid=13991>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 20.02.2024.

Дмитро Лазуткін [Електронний ресурс] // Видавництво Старого Лева. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://starylev.com.ua/old-lion/author/dmitro-lazutkin>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Дністровий Анатолій [Електронний ресурс] // PEN Україна. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://pen.org.ua/members/dnistrovyy-anatolij>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 15.02.2024.

Довжик, С. Андрій Гудима: філософія серця [Електронний ресурс] / С. Довжик // PEN Україна. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://pen.org.ua/andrij-hudyma-filosofiya-sercya>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 15.02.2024.

Дубовик, О. Два фронти Василя Піддубного [Електронний ресурс] / О. Дубовик // Голос України. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2020. – Режим доступу: <http://www.golos.com.ua/article/340296>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 1.03.2024.

З перших хвилин вирішив йти на фронт. Історія військового та письменника Юрія Руфа, який загинув на Сході України – як зараз живе його сім'я [Електронний ресурс] // Інтерфакс-Україна. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://life.nv.ua/ukr/lyudi/druzhina-zagiblogo-viyskovogo-yuriya-dadaka-rozpovila-pro-sluzhbu-cholovika-ta-zhittya-pislya-yogo-smerti-50343083.html>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Заблоцька, О. «Не залишаю собі опції бути несміливою», – поетка та військова Ярина Черногуз [Електронний ресурс] / О. Заблоцька // Суспільне. Культура. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://suspilne.media/culture/460337-ne-zalisau-sobi-opcii-buti-nesmilivou-poetka-ta-vijskova-arina-cornoguz/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 23.02.2024.

Запека Віталій Леонідович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Запека_Віталій_Леонідович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 23.02.2024.

Змінили журналістику на військову службу: історії медійників [Електронний ресурс] // Суспільне. Новини. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://suspljne.media/618511-zminili-zurnalistiku-na-vijskovu-sluzbu-istorii-medijnikov-iz-zaporizza/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Ілларіон Павлюк – книги та біографія [Електронний ресурс] // Книгарня «Є». – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://book-ye.com.ua/authors/illarion-pavlyuk/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Ілюха, Ю. Поезія, що рятує. Як творчість допомагає психологічній реабілітації ветеранів бойових дій [Електронний ресурс] / Ю Ілюха // Український тиждень. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2019. – Режим доступу: <https://tyzhden.ua/poeziia-shcho-riatuie-iaк-tvorchist-dopomahaie-psykholohichnij-reabilitatsii-veteraniv-bojovyx-dij/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Карпенко, К. Мінометник бригади «Спартан» Олег Бородай розповів про війну та творчість [Електронний ресурс] / К. Карпенко // Слобідський край. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://www.slk.kh.ua/news/suspilstvo/minometnik-brigadi-spartan-oleg-borodaj-rozpoviv-pro-vijnu-ta-tvorcist.html>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 12.02.2024.

Качак, Т. Художній світ Сергія Гридїна [Електронний ресурс] / Т. Качак // Ключ. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2021. – Режим доступу: <https://chl.kiev.ua/KEY/Books/ShowBook/713>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 20.02.2024.

Клим, О. На війні загинув командир взводу коломийської «десятки», поет Гліб Бабіч: яким його пам'ятатимуть [Електронний ресурс] / О. Клим // Суспільне. Новини. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2022. – Режим доступу: <https://gromada.group/news/statti/22248-propahle-solyarkoyu-i-porohom-oleg-borodaj-vognevij-val>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 15.01.2024.

Коломійчук Богдан Вікторович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Коломійчук_Богдан_Вікторович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 10.02.2024.

Корнієнко, Н. Валерій Пузік: Війна – це коли кожен робить все, що може [Електронний ресурс] / Н. Корнієнко // Лабораторія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2010-2024. – Режим доступу: <https://laboratoria.pro/author/valerij-puzik>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Кривцов Максим Олександрович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим

доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Кривцов_Максим_Олександрович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 10.02.2024.

Кузьменко, Є. Музикант та офіцер ЗСУ Саша Буль: «Ми можемо довго сратися про Схід і Захід, але коли припече, ми, як мурахи, зібralися – і російські колони палали від Сумщини і до Чорного моря...» [Електронний ресурс] / Є. Кузьменко // Цензор.НЕТ. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: https://censor.net/ua/resonance/3453927/muzykant_ta_ofitser_zsu_sasha_bul_my_jemo_dovgo_sratsysya_pro_shid_i_zahid_ale_koly_prypeche_my_yak, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 10.01.2024.

Курцановська, Г. «Азовець» з непокірним поглядом 19 місяців у полоні. росіяни засудили Геннадія Харченка на 25 років [Електронний ресурс] / Г. Курцановська // СВОІ. СІТІ. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://svoi.city/articles/333859/rozshukali-azovcya-z-nepokirnim-poglydom-rosiyani-zasudili-gennadiya-harchenka-na-25-rokiv>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 23.02.2024.

Лазуткін Дмитро [Електронний ресурс] // PEN Україна. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://pen.org.ua/members/lazutkin-dmytro>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Літературна зустріч з військовими письменниками [Електронний ресурс] // Червоноградська міська рада. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://www.chg.gov.ua/novyny/st-1626/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Лоскот (Лоскутов) Сергій [Електронний ресурс] // BaraBooka. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2014. – Режим доступу: <http://www.barabooka.com.ua/loskot-loskutov-sergij/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 20.02.2024.

Львівський журналіст та борець АТО Влад Якушев представив у Рівному дві свої книги [Електронний ресурс] // Суспільне. Рівне. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2019. – Режим доступу: <https://rv.suspilne.media/news/37990>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 25.02.2024.

Маркус Валерій Сергійович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Маркус_Валерій_Сергійович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 10.01.2024.

Меньшов Олександр Володимирович (13.03.1977 – 17.11.2023) [Електронний ресурс] // Херсонська обласна бібліотека для юнацтва ім. Б.А. Лавреньова. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2010-2024. – Режим доступу:

<https://unalib.ks.ua/menshov-oleksandr-volodimirovich.htm>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Меньшов Олександр Володимирович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Меньшов_Олександр_Володимирович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Мироненко, І. Пропахле соляркою і порохом. Олег Бородай «Вогневий вал» [Електронний ресурс] / І. Мироненко // Громада. Груп. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://gromada.group/news/statti/22248-propahle-solyarkoyu-i-porohom-oleg-borodaj-vognevij-val>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 10.01.2024.

Михед Олександр Павлович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Михед_Олександр_Павлович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 20.02.2024.

Мокренчук Олена Вікторівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Мокренчук_Олена_Вікторівна, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 21.02.2024.

На війні не пишеться нічого, але є багато ідей – письменник Віктор Янкевич [Електронний ресурс] // УКРІНФОРМ. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2015-2024. – Режим доступу: <https://www.ukrinform.ua/rubric-culture/3774055-na-vijni-ne-pisetsa-nicogo-ale-e-bagato-idej-pismennik-viktor-ankevic.html>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 23.02.2024.

На фронті загинув військовий та письменник, автор роману-щоденника «Спокійної ночі» Максим Петренко [Електронний ресурс] // ZMINA. – Електрон. текстові дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://zmina.info/news/na-fronti-zagynuv-vijskovyj-ta-pysmennyk-avtor-romanu-shhodennyka-spokijnoy-nochi-maksym-petrenko/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

На фронті загинув український письменник та волонтер Олександр Меньшов [Електронний ресурс] // Українська правда. Життя. – Електрон. текстові дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://life.prawda.com.ua/culture/2023/11/27/257941/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Незламні та хоробрі: письменники у ЗСУ. Сергій Гридін [Електронний ресурс] // Управління культури Департаменту культури, молоді та сім'ї Полтавської міської ради. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://kultura-poltava.gov.ua/novyny/nezlamni-ta-horobri->

[pismenniki-u-zsu-cergij-gridin/](#), вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 20.02.2024.

Олег Сенцов [Електронний ресурс] // UKRAINIAN INSTITUTE. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2022. – Режим доступу: <https://ui.org.ua/artists/oleh-sentsov/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Олександр Лисак: «Україна для мене – не територія, а стан душі» [Електронний ресурс] // Харківська обласна організація Національної спілки письменників України. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2018. – Режим доступу: <https://kharkiv-nspu.org.ua/archives/5960>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Павло Вишебаба [Електронний ресурс] // Ukrainian institute. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://ui.org.ua/artists/pavlo-vyshebaba/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Павлюк Іларіон Станіславович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Павлюк_Іларіон_Станіславович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 21.02.2024.

Пам'яті військовослужбовця та волонтера Дениса Галушка [Електронний ресурс] // Укрінформ. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://www.ukrinform.ua/rubric-ato/3661882-pamati-vijskovosluzbovca-ta-volontera-denisa-galuska.html>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 12.02.2024.

Пантюк Сергій Дмитрович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Пантюк_Сергій_Дмитрович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Петренко Максим Віталійович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Петренко_Максим_Віталійович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Письменник Олександр Лисак разом з волонтерами відвідали українських військових в зоні ООС [Електронний ресурс] // Громадське об'єднання АльтернативА. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2020. – Режим доступу: <https://alternatyva-pisochyn.com.ua/1293-pismennik-oleksandr-lisak-razom-z-volonterami-vidvali-ukrainskih-vyskovih-v-zon-oos.html>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Під час літературного турне в Кам'янському побував поет Андрій Кириченко [Електронний ресурс] // ДІСК. – Електрон. текстові та граф. дані. –

[Україна], 2018. – Режим доступу: <https://disk-sport.com/index.php/kultura/6781-pid-chas-literaturnogo-turne-v-kam-yanskomu-pobuvav-poet-andrij-kirichenko>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 15.02.2024.

Пінчук, Ж. Олена Лотоцька з ЗСУ презентувала у Рівному книгу про земляків-поліщуків [Електронний ресурс] / Ж. Пінчук // Рівне вечірнє. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://rivnepost.rv.ua/news/olena-lototska-z-zsu-prezentovala-u-rivnomu-knihu-pro-zemlyakivpolishchukiv>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Поблизу Кліщівки загинув письменник і волонтер Олександр Меньшов [Електронний ресурс] // ZMINA. – Електрон. текстові дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://zmina.info/news/poblyzu-klisshiyivky-zagynuv-plastun-pysmennyk-i-volonter-oleksandr-menshov/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Полтавський письменник Віталій Запека представив у Гадячі антивоєнний роман [Електронний ресурс] // INTERNET ARHIVE. Wayback Machine. – Електрон. текстові дані. – [Україна], 2020. – Режим доступу: <https://hadiach.city/read/people/67429/poltavskij-pismennik-vitalij-zapeka-predstaviv-u-gadyachi-antivoennij-roman>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 23.02.2024.

Про автора [Електронний ресурс]: [Автобіографія. Сергій Соколов] // Історія в моментах. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2022. – Режим доступу: <https://history-in-moments.com.ua/про-автора/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 29.02.2024.

Про Ілларіон Павлюк [Електронний ресурс] // Лабораторія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2020-2024. – Режим доступу: <https://laboratoria.pro/author/illarion-pavlyuk>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Про Олександр Михед [Електронний ресурс] // Лабораторія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2020-2024. – Режим доступу: <https://laboratoria.pro/author/oleksandr-myhed>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 20.02.2024.

Пузік Валерій Борисович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Пузік_Валерій_Борисович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Пузік, В. Читайте книги живих військових, не чекайте їхньої смерті [Електронний ресурс] / В. Пузік // NV.UA. – Електрон. текстові дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://nv.ua/ukr/opinion/shcho-chitati-naykrashchi-knigi-pismennikiv-viyskovih-yaki-voyuyut-na-fronti-50383566.html>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 09.01.2024.

Пучинець, М. Олена Мокренчук: «Вітер зі Сходу» надрукую, як скінчиться війна [Електронний ресурс] / М. Пучинець // Інтернет-видання СНЕ.CN.UA «Інформаційний портал Чернігівщини». – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <http://che.cn.ua/index.php/all-news/item/5270-olena-mokrenchuk-viter-zi-skhodu-nadrukuyu-yak-skinchitsya-vijna> вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 21.02.2024.

Пушнова, Т. На фронті загинув ще один автор Видавництва Старого Лева [Електронний ресурс] / Т. Пушнова // Життя. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://life.prawda.com.ua/culture/2023/07/4/255207/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 15.02.2024.

Руф Юрії [Електронний ресурс] // Тернопільська обласна бібліотека для дітей. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://odb.te.ua/writers/ruf-yurij/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Сенцов Олег Геннадійович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Сенцов_Олег_Геннадійович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Сенцов Олег Геннадійович. Український кінорежисер, сценарист та письменник, громадський активіст [Електронний ресурс] // LB.UA. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2022. – Режим доступу: https://lb.ua/file/person/2896_sentsov_oleg_gennadiyovich.html, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Сергій Пантюк. Автобіографічні моменти [Електронний ресурс] // INTER-NET ARHIVE. Wayback Machine. – Електрон. текстові дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://web.archive.org/web/20140516184541/http://sliva.org.ua/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Сергій Пантюк: про «Віршень», книги, і творчі плани [Електронний ресурс] // Книгарня «Є». – Електрон. текстові дані. – [Україна], 2021. – Режим доступу: <https://book-ye.com.ua/blog/intervyu/serhij-pantjuk-pro-virshen-knyhy-i-tvorchi-plany/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Славінська, І. Олександр Михед: «Я показав суть ворога словами самого ворога». Письменник – про письмо в час, коли мова не дієва [Електронний ресурс] / І. Славінська, В. Кузан // The Ukrainians. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://theukrainians.org/oleksandr-mykhed/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 20.02.2024.

Слово у війні: знайомимо з письменниками, які воюють [Електронний ресурс] // Національна спілка письменників України. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://nspu.com.ua/novini/slovo-u-vijni->

[znajomimo-z-pismennikami-yaki-vojujut/](#), вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

Сучасні українські письменники, які стали до лав ЗСУ: що прочитати про війну і Україну? [Електронний ресурс] // Молодий буковинець. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://molbuk.ua/news/285889-suchasni-ukrainski-pysmennyky-yaki-staly-do-lav-zsu-shcho-prochytaty-pro-viinu-i-ukrainu.html>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Творчість кольору хакі [Електронний ресурс]: [інтерв'ю з Віталієм Запекою] / розмовляв О. Брусенський // НОВА – новини ветеранів: інформаційний портал для учасників АТО/ООС. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <http://nova.net.ua/tvorchist-koloru-khaki/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 23.02.2024.

Терещук, Г. Українські бійці АТО стали героями книжки [Електронний ресурс] / Г. Терещук // Радіо Свобода. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2014. – Режим доступу: <https://ui.org.ua/artists/oleh-sentsov/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 22.02.2024.

У Білій Церкві визначили лауреатів літературно-мистецької премії ім. І.С. Нечуя-Левицького [Електронний ресурс] // КРОКУС. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2020. – Режим доступу: <https://krokus.tv/1393-u-blj-cerkv-viznachili-laureatv-literaturno-mistecckoyi-premyi-m-s-nechuja-levickogo.html>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 15.02.2024.

У боях під Бахмутом загинув художник, блогер, письменник та ресторатор Андрій Гудима [Електронний ресурс] // Детектор медіа. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://detector.media/infospace/article/213761/2023-07-04-u-boyakh-pid-bahmutom-zagynuv-khudozhnyk-bloger-pysmennyk-ta-restorator-andriy-gudyma/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 15.02.2024.

Федорків, М. Коли казка долає війну... Ветеран Сергій Лоскутов про свої твори та допомогу іншим [Електронний ресурс] / М. Федорків // АрміяInform. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2020. – Режим доступу: <https://armyinform.com.ua/2020/12/30/koly-kazka-dolaye-vijnu-veteran-sergij-loskutov-pro-svoyi-tvory-ta-dopomogu-inshym/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 20.02.2024.

Фещенко, А. Хвилина мовчання: згадаймо добровольця та волонтера Дениса Галушка [Електронний ресурс] / А. Фещенко // Інформаційне агентство «Главком». – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://glavcom.ua/country/society/khvilina-movchannja-zhadajmo-denisa-halushka-937548.html>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 12.02.2024.

Цвіт нації. «Ми лише дрова у вогні великої Ідеї» Юрій Руф (Дадак) / [Електронний ресурс] / підготув. Н.А. Минович, В. Новосад // Національний лісотехнічний університет України. Науково-технічна бібліотека. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://life.nv.ua/ukr/lyudi/druzhina-zagiblogo-viyskovogo-yuriya-dadaka-rozpovila-pro-sluzhbu-cholovika-ta-zhittya-pislya-yogo-smerti-50343083.html>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Чапай Артем. Письменник, перекладач, репортер [Електронний ресурс] // ПЕН. Україна. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://pen.org.ua/members/chapaj-artem>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 23.02.2024.

Чаплл, Е. «Хто зустрів його вперше, не вірив, що це хлопець, який тримає в руках зброю», – видавець про загиблого поета-кулеметника Максима Кривоца [Електронний ресурс] / Е. Чаплл // Радіо Свобода. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: <https://www.radiosvoboda.org/a/maksym-kryvtsov-poet/32771318.html>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

Чорногуз Ярина Ярославівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Чорногуз_Ярина_Ярославівна, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 23.02.2024.

Юрій Руф [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Юрій_Руф, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 20.02.2024.

Якушев Владислав Володимирович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Якушев_Владислав_Володимирович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 25.02.2024.

Янкевич Віктор Анатолійович [Електронний ресурс] // Вікіпедія. Вільна енциклопедія. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2024. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Янкевич_Віктор_Анатолійович, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 23.02.2024.

Ярина Чорногуз [Електронний ресурс] // Ukrainian institute. – Електрон. текстові та граф. дані. – [Україна], 2023. – Режим доступу: <https://ui.org.ua/artists/yaryna-chornohuz/>, вільний. – Заголовок з екрана. – Мова: укр. – Опис зроблено: 19.02.2024.

З М І С Т

Від упорядників	3
Станіслав Асєєв	5
Анатолій Астаф'єв	6
Гліб Бабіч	8
Олег Бородай	9
Олександр Буліч	10
Павло Вишебаба	11
Денис Галушко	13
Сергій Гридін	14
Андрій Гудима	16
Юрій Дадак	17
Артур Дронь	19
Віталій Запека	20
Маркіян Камиш	22
Дмитро та Віталій Капранови	23
Валерія Карпиленко	26
Андрій Кириченко	28
Вахтанг Кіпіані	29
Богдан Коломійчук	30
Максим Кривцов	32
Дмитро Лазуткін	33
Олександр Лисак	34
Сергій Лоскутов	36

Олена Лотоцька	37
Валерій Маркус	39
Олександр Меньшов	40
Олександр Михед	42
Олена Мокренчук	43
Ілларіон Павлюк	44
Сергій Пантюк	45
Максим Петренко	47
Василь Піддубний	49
Валерій Пузік	50
Олег Сенцов	52
Володимир Скоростецький	53
Сергій Соколов	54
Генадій Харченко	55
Артем Чапай	56
Артем Чех	58
Ярина Черногуз	59
Владислав Якушев	61
Віктор Янкевич	63
Використані джерела	65